

238 52/99

SCI-FI

37,90 Kč 24,90

Perry Rhodan

KONVOJ DO NEZNÁMA

JSOU OBKLOPENI NEPŘÁTELI A VĚČNÝ LED
JE JEJICH POSLEDNÍM ÚTOČIŠTĚM.

K. H. Scheer

KONVOJ DO NEZNÁMA

Perry Rhodan 238 Zdroj Atto Korektura a vzhled Pawwlik

Prolog.

Celý rok 2402 byl ve znamení pronikání Pozemšťanů do prostoru Andromedy. Byli ovšem stále ještě odkázáni na použití transmiteru, vybudovaných tajemnými Mistry ostrovů, pány Andromedy. Pozemská technika dosud nebyla schopna překonat mezigalaktické vzdálenosti.

Brzy se ukázalo, že budování předmostí tímto způsobem je možná až příliš riskantní. Rhodanova vlajková loď CREST II při své průzkumné cestě mlhovinou Andro-Beta byla nečekaně odzbrojena a její posádka v čele s vrchním velitelem nastoupila po zoufalém boji trpkou pout' do zajetí Dvounosých.

Odvěký svár mezi kastami v jejich společenství však přerostl ve válku a otevřel cestu dvěma tisícům zajatců ke svobodě. Stalo se to v okamžiku, kdy do mlhoviny Andro-Beta dorazil konvoj šesti obrovských pozemských nákladních lodí v doprovodu jednoho těžkého křižníku. Astronauté ještě netušili, že události v mrtvém těle Mobyho donutily jejich nepřátele k horečné činnosti a že každý chybný manévr může vést ke katastrofě, že celý konvoj míří do neznáma...

1.

Admirál Atlan, kdysi císař hvězdné říše Arkonidanů a nyní vrchní velitel USO, se opíral o zeď nemocniční kabiny, ruce zkřížené na prsou a s nohou nonšalantně přeloženou přes druhou. Celým svým uvolněným postojem dával najevo, že ignoruje vojácké chování a válečnická úsilí.

Druhý muž ležel na sněhobílém pneumatickém lůžku a hlavu měl ovázanou bioplastikovým obvazem. Ležící byl Perry Rhodan, První administrátor Solárního impéria a nejvyšší velitel imperiálního loďstva.

Třetí muž tu měl hrát rozhodující roli, ačkoliv nebyl nikterak významný. Byl to pouhý seržant sanitní služby Gus Fehker. Lodní šéflékař, doktor Ralf Artur, mu svěřil běžnou péči o pacienta Rhodana s výslovným příkazem, aby jeho žádosti a rozkazy ignoroval. Pro šéflékaře byl každý pacient především nemocný, ať už to byl První administrátor nebo pomocný technik. O Gusovi se povídalo, že má hroší kůži. Rozhodně se nebál nadřízených, pokud šlo o zdravotní péči.

Potom se stalo toto: Atlan se zlomyslně usmál a Rhodanovi na čele naskočila zlostná vráska. Seržant Fehker sváděl těžký vnitřní boj sám se sebou. Měl dojem, že je mezi dvěma mlýnskými kameny. Na jedné straně byl pamětliv příkazů šéflékaře, na druhé musel čelit zlostnému výbuchu Prvního administrátora. Povinnost zvítězila a seržant znovu přistrčil pacientovi talíř.

„Pravá pozemská šlemová polévka, pane," opakoval naléhavě.

„K čertu s ní!" vyštěkl vztekle Rhodan.

Gus se rozhodl tento rozkaz ignorovat. „Představte si zelená pole, zrající obilí, ztěžklé klasy - to vše je v této polévce, pane. Pozdrav z domova. Nejedl jste už od včerejška, pane, vůbec se neodvážím ohlásit šéflékaři, že jste opět odmítl jídlo..."

„Tomu vy říkáte jídlo?" vybuchl Rhodan a posupně se zasmál.

„Pozemšťané jsou proslulí svou tvrdohlavostí, ale ty je všechny předčíš," prohlásil Atlan. „Přežil jsi komplikovanou zlomeninu lebeční kosti, bůhvíjak dlouho jsi byl v bezvědomí, ale umíněný jsi pořád stejně. Nalijte tu polévku do konvičky s hubičkou a nakrmíme

ho, seržante."

Seržant si oddechl, když se mu dostalo podpory z tak vysokých míst a dal se do práce, ale ani Rhodan se nevzdal.

„Jestli okamžitě nezmezíte, vykopnu vás!" zvolal výhružně a vyprostil nohu zpod příkrývky. To zabralo a podsaditý seržant se vzdal a vytratil se z nemocniční kabiny.

„Ted' jsi na sebe pyšný?" zeptal se posměšně Atlan. „Ale já se postarám, aby tě opět uspali a naordinovali ti umělou výživu."

„Ani nápad! Už jsem docela v pořádku a vstávám."

„Na to zapomeň, barbare. Ani moderní medicína neumí dělat zázraky. Po takovém zranění nemůžeš hned převzít velení. Dovedu konvoj bezpečně k Troji i bez tvé pomoci," prohlásil rezolutně Atlan.

Pohledy obou mužů se střetly a ani jeden nesklopil zrak. Ten mlčenlivý souboj vůlí trval až do okamžiku, kdy se rozzářila obrazovka videofonu a ohlásil se kapitán CRESTU II, plukovník Cart Rudo:

„Omlouvám se, pane, mohu s vámi mluvit?"

„Za pět minut jsem u vás, Rudo!" radostně vykřikl Rhodan a pokusil se vstát, ale Atlan ho okamžitě zatlačil zpět na lůžko.

„Potíže?" zeptal se kapitána věčně admirál.

„Ovšem, pane. ANBE 5 hlásí poruchu. Závada na spojení jednotlivých stupňů a tím i ztráta ovladatelnosti lodi. Pokoušejí se zjistit příčinu."

Atlan klidně přikývl, jakoby tuto zprávu očekával. „To se stává. Ty přídatné motory mají své mouchy. Oznamte všem lodím: počkáme s přechodem do lineárního prostoru, dokud nebude ANBE 5 v pořádku."

„Jsme ve vnější zóně Andro-Bety s velkou koncentrací hvězdných soustav. Celý prostor se hemží loděmi nejružnějších velikostí, zaměřovači sotva stačí identifikovat množství energetických proudů, pane. Proto navrhuji ANBE 5 oželeť, pokud loď nebude opravena do půl hodiny," navrhl plukovník.

Rhodan se nadzvedl na lůžku a napjatě očekával Atlanovu odpověď.

„Vy chcete zničit nákladní loď o průměru patnácti set metrů s půl milionem tun nákladu?" zeptal se vzrušeně Atlan. „Rozuměl jsem

vám dobře?"

„Zcela správně. Dezintegrátory CRESTU II to zvládnou." Atlan se zhluboka nadechl, aby se ovládl. „Typický postoj Pozemšťana! Ne. ANBE 5 nezničíme. Připravte loď k boji."

„Jsme už dávno připraveni, pane," odpověděl suše hranatý Epsalan. „Muži už i spí na svých stanovištích."

„Však se probudí, až dojde k boji," zamumlal vztekle Atlan. „Předejte rozkaz všem kapitánům nákladních lodí. Proved'te nezbytnou korekci kurzu a zdůrazněte, že vyžadují bezpodmínečné dodržení formace konvoje." „Hlavní autopilot ANBE 1 vypadl, pane," oznámil s jistotou škodolibostí Rudo. „Při třicetiprocentní rychlosti světla je pro astronauty velmi obtížné přesně napodobit naši změnu kurzu."

„Proved'te rozkaz!" řekl chladně Atlan a přerušil spojení. Vysoký, bělovlasý Arkonidan si přejel rukou po čele. Najednou vypadal unaveně.

Rhodan neprotestoval proti tomuto zdržení, ale pozorně sledoval Atlana. „Zdá se mi, příteli, že mí muži tě rádi trochu pošťuchují," řekl.

„Víc než to, pod mým velením se necítí dobře," konstatoval neochotně admirál. „Chybíš jim. Ty pro ně představuješ jistotu. Ale nemysli si, že tě jenom kvůli tomu nechám vstát z lůžka byť o minutu dřív, než to doktoři uznají za vhodné."

„O tom si ještě promluvíme," zamumlal Rhodan.

„Tví jeskynní prapředci bojovali ještě se sekeromlatem v lebce, dokud nepadli," ušklíbl se Atlan. „Víš toho o hodně víc, ale jsi stejně tvrdohlavý, barbare. Zůstaneš v posteli, dokud se neuzdravíš, o tom se už nebudeme bavit. Dopravím konvoj k Troje sám. Pár dní to potrvá a to bude stačit, abys mohl opět převzít vrchní velení."

„Dobrá, budu rozumný," slíbil Rhodan. Trápily ho bolesti hlavy, ale utišující prostředky odmítal. „Pošli mi sem toho seržanta s tou jeho šlichtou. Kolikátého dnes vlastně je?"

„22. srpna roku 2402. Před dvěma dny jsem odeslal těžký křižník BAGALO a pověřil podplukovníka Dosenthala, aby se neprodleně vrátil k Ruinovému transmitteru. Další nákladní transporty je třeba pozastavit, dokud se tu nevyjasní situace. Měl by překonat

vzdálenost čtyř set tisíc světelných let za dva dny. Doufám, že Dosenthal nemá podobné potíže s přídavnými motory jako my. Ty motory stále ještě trpí dětskými nemocemi."

„Ale bez nich bychom tu vzdálenost vůbec nedokázali překonat," namítl Rhodan.

„Samozřejmě. Ted' spi, potřebujeme zdravého Rhodana," ukončil rozhovoru Atlan a šel ke dveřím, ale Perry ho zavolal zpět. Atlan to ostatně očekával. První administrátor byl jen zběžně informován o událostech posledních dnů. Když odletěl křižník BAGALO byl ještě v bezvědomí a na radu lékařů ho jeho spolupracovníci neinformovali o všech obtížích, které museli překonávat po setkání se šesti nákladními loděmi. Atlan se ač nerad vrátil k Rhodanovu lůžku. Věděl o čem bude řeč.

„Tvoje terapie, mám na mysli to, že mě neinformujete o všech nepříjemnostech, je z lékařského hlediska jistě správná, ale z vojenského naprosto chybná," prohlásil Rhodan a pokusil se o smích. „Už čtyři týdny nemáme spojení s Trojou, vůbec nevíme, zda ta ještě vůbec existuje. Loďstvo Dvounosých zaplavilo celou mlhovinu. Co chceš podniknout, když Troju vůbec nenajdeme?"

„To ještě zdaleka neznamená, že předmostí je ztraceno. I kdyby byla Troja zničena je nejvyšší pravděpodobné, že válečné superlodě by se zachránily. Navázali bychom s nimi spojení. Musely by se stáhnout z bojových pozic a vyčkávat v mezigalaktickém prostoru. Nákladní loď. bychom dopravili k Ruinovému transmitteru. S přídavnými motory by to zvládly. Potom bychom vyhledali planetu, která by byla vhodná k vybudování základny. Jakmile bychom ji našli, začali bychom s dopravou zásob, ale bez použití transmitteru v soustavě Andro-Beta. Utajení bude pro nás i nadále nejvyšším zájmem. Nikdo nesmí tušit, že tu vytváříme předsunutou linii. Myslím však, že tyto úvahy jsou zbytečné. Nejspíš nalezneme Troju tak, jak jsme ji zanechali. Kapitáni lodí ani posádky nejsou žádní hlupáci a neztratí hlavu jen proto, že jsme se nevrátili včas. Jistě jim je jasné, že musíme čelit nečekaným obtížím."

Atlan odešel a vzápětí se objevil obtlouklý seržant bravurně balancující talíř polévky na špičkách prstů.

„Jen nezačínejte se širými lány a pozdravy z domova," zavrčel

Rhodan. „Je mi dost špatně i bez toho. Je ta polévka aspoň teplá?"

„Horká, pane," dotčeně se ohradil Fehker. „Prosím, pane."

„Tomu říkáte horká, chlape?" vykřikl Rhodan, sotva polévku ochutnal. „Vždyť mě na jazyku studí!"

Gus usoudil, že První administrátor je ten nejobtížnější pacient, kterého kdy měl v péči. Otočil se a uraženě odcházel.

„Promiňte, Gusi," zavolal za ním Rhodan. „Byl jsem protivný. Jste skutečně ten nejlepší seržant zdravotnické služby v celém loďstvu."

Strážní přede dveřmi Rhodanova nemocničního pokoje užasle zírali na zrudlý a zářící obličej pomenšího a kulatoučkého seržanta. „Není ti něco, drobečku?" zeptal se ho jeden z nich, seržant se však ještě více nafoukl a beze slova důstojně odkráčel.

„Dočista se zbláznil," zašeptal ten, co se seržanta ptal. „Chudák. Šéf mu dává asi pěkně zabrat."

* * *

Rozložitá ramena Epsalana Rudo po obou stranách přesahovala opěradlo velitelského křesla.

Vypadá to, jakoby tam seděli dva, pomyslel si Atlan cestou ode dveří můstku k řídicímu pultu. Potom zaměřil pozornost na obrazovku před kapitánem lodi. Na obrazovce byl zachycen prostor v úhlu 180 stupňů ve směru pohybu lodi. Obdobná obrazovka pokrývala prostor za zádi.

Cart Rudo pozdravil admirála pouhým kývnutím, Brent Huise, první důstojník, na něj vrhl jen pátravý pohled a pokračoval v peskování jednoho z programátorů. Zavděčit se prvnímu důstojníkovi však bylo takřka nemožné a podřízení brali jeho výtky s rezervou.

Atlan se rozhlédl po ostatním osazenstvu můstku. Působilo dobrým dojmem sešraného a ukázněného týmu. Tu a tam bylo slyšet i dosti drsné žertování, ale to bylo pro Pozemšťany typické za všech okolností. Rozhodně se však nezdálo, že by někoho zneklidňovalo, že se blíží k centru mlhoviny, která by mohla být označena za malou galaxii. Andro-Beta měřila v průměru sedm tisíc dvě stě světelných

let a byla vzdálena od Andromedy pouhých sto tisíc světelných let. Dalo se říci, že to už je jen skok ve srovnání s milionem a půl světelných let, které dělily Andromedu od Mléčné dráhy.

Na druhou stranu i tuto vzdálenost by kosmická loď mohla překonat vlastními silami pouze za předpokladu, že by vůbec nedocházelo k opotřebování materiálu.

Tajemní Mistři ostrovů, vládci Andromedy, už před tisíci lety našli způsob, jak překonat nepředstavitelnou vzdálenost mezi galaxiemi. Vybudovali síť obrovských transponderů využívajících energií přirozených či umělých sluncí. Jeden z těchto transponderů, který Pozemšťané nazvali „Ruinovým“, Terra po dlouhém a krvavém boji dobyla. Další transponder, vzdálený čtyři sta tisíc světelných let od mlhoviny Andro-Beta a devět set padesát tisíc světelných let od Mléčné dráhy posloužil jako odrazový můstek pro budování předmostí v Andro-Betě.

Do trpasličí mlhoviny se podařilo proniknout nepozorovaně díky využití kosmického tělesa nazvaného Troja. Tento úlomek zničeného světa byl dost velký na to, aby se v něm ukrylo pět pozemských válečných superlodi imperiální třídy a nezbytné zásoby, byl však příliš malý pro vybudování plnohodnotné základny pro další expanzi Pozemšťanů.

Strategie pozemského vrchního velení počítala s těžko předvídatelnými nebezpečími všeho druhu, ale ani bujná fantazie plánovačů generálního štábu nepřipadla na možnost střetu se živoucí anorganickou bytostí velikosti průměrné planety! Tohoto netvora Pozemšťané pojmenovali Moby.

Těla mrtvých Mobyů využili inteligentní bytosti, které soustavu obsadily. Dva choboty po stranách hlavy jim vynesly název Dvounosí. Dvounosí zabydleli obrovské duté prostory uvnitř těl mrtvých netvorů a vytvořili tam svéráznou kulturu. Rozhodně to byly nejpodivnější planety s jakými se Pozemšťané setkali na svých vesmírných cestách.

Později, když začalo plánované pronikání do mlhoviny Andro-Beta, došlo k další nepředvídané události, která ohrozila samotnou existenci Troji a Rhodanovi vynesla zlomeninu spodiny lebeční.

Podle plánu měla být čtyřstupňová loď třídy ANDROTEST III

po proniknutí Troji do mlhoviny poslána zpět k Ruinovému transmitteru, aby oznámila úspěch operace. Během čtyř týdnů pak měl být připraven první konvoj s nákladem, nezbytným pro budování základny.

ANDROTEST III plukovníka Kotranova měl dolet milion světelných let. Kotranov proto bez obtíží doletěl k Ruinovému transmitteru přes který v určitých intervalech probíhalo spojení se šestiúhelníkovým transmitterem v Mléčné dráze.

Celá akce již běžela na plné obrátky, když byla CREST II i s celou posádkou zajata Dvounosými. Kastovní systém Dvounosých naštěstí umožňoval snadno je rozeštvat. Skutečně příslušníci druhé kasty, Modří, napadli nejvyšší kastu s červenými choboty - Rudé a rozpoutala se strašlivá jaderná válka. Z této situace vytěžili nejvíce Pozemšťané.

V té době už do mlhoviny dorazil první nákladní konvoj v doprovodu těžkého křižníku BAGALO, kterému velel nadporučík Kim Dosenthal. Jeho lidé bez obtíží zaměřili energetickou smršť jaderné války. Dosenthal se rozhodl blíže prozkoumat, co se vlastně děje a cestou se setkal s již osvobozenou CREST II, která v energetickém stínu blízkého slunce sledovala vývoj událostí.

Atlan, deset tisíc let starý Arkonidan a zkušený admirál kosmického loďstva dobře věděl, že úspěch operace visí na vlásku. Tajemní Mistři ostrovů po zkušenostech z planety Horor a soustavy Twin už dobře znali parametry a vzhled pozemských lodí. Navíc Pozemšťany vidělo mnoho Dvounosých a první detailnější popis zajatců, které Dvounosí považovali zprvu za primitivní rasu, by Mistrům umožnil bezpečnou identifikaci vetřelců. To by ovšem okamžitě znamenalo mobilizaci obrovských sil tajemných vládců Andromedy, kteří už Pozemšťany rozhodně nepodceňovali.

Z tohoto důvodu Atlan požadoval zničení těla Mobyho dřív než vyslaná hlídková flotila Modrých, která se s Pozemšťany nesetkala, potlačí odpor obránců, zmocní se zajatců a důkladně je vyslechne. Rhodan však takové řešení odmítl.

Nemohl souhlasit se zmařením tolika životů.

Vzápětí však zaměřovači zjistili, že uvnitř mrtvého těla obludy vypukla atomová válka. Skořepina mrtvého těla se rozlomila a do

pekla uvnitř ještě pálila flotila z vnějšího prostoru. Bylo takřka vyloučeno, aby zkázu kdokoliv přežil.

Křižník BAGALO díky přídavným motorům už vůbec nevypadal jako pozemské lodě, jak je mohli znát Mistři ostrovů z dosavadní zkušenosti. Atlan využil šance a s tímto křižníkem zaútočil a dvěma transformačními bombami dovršil dílo zkázy. Bylo by to sotva možné, kdyby Perry Rhodan nebyl těžce zraněn pádem při přestupu na BAGALO a kdyby Atlan nepřevzal vrchní velení.

Po tomto zásahu se BAGALO i CREST II nepozorovaně stáhly a zamířily k transportérům, které vyčkávaly v mezigalaktickém prostoru ve vzdálenosti sto světelných let od okraje mlhoviny Andro-Beta. Rhodan ještě stále nenabyl vědomí a tak Atlan sám vydal rozkaz, aby se křižník BAGALO vrátil k Ruinovému transmitteru a pozastavil pohyb konvoju až do vyjasnění situace.

Příští den se konvoj složený ze šesti obrovských nákladních lodí označených ANBE 1 až 6 v doprovodu CRESTU II vydal opačným směrem.

Další čtyři válečné superlodi vyčkávaly ukryté v obrovských hangárech krychlového kosmického tělesa nazvaného Troja kdesi poblíž středu Andro-Bety. Aspoň Atlan doufal, že tomu tak je, protože z důvodu utajení s nimi CREST II neudržovala spojení.

Dva dny po odletu BAGALO se malý konvoj nacházel na hranici zahuštěné zóny mlhoviny ve vzdálenosti dvou a půl tisíc světelných let od jejího středu.

Zářivá kulisa vzdálené Andromedy, která je po cestě od okraje mlhoviny stále doprovázela, nyní zmizela. Prostor před nimi na obrazovce vypadal jako nějaký shluk blízko položených hvězd, kterým se stěží dalo prodrat. Rozhodně bylo stále obtížnější a nebezpečnější vynořovat se z lineárního prostoru, ale dostat se k Troji letem v normálním prostoru bylo prakticky vyloučeno.

Troja se pohybovala rychlostí pouhých pěti procent rychlosti světla po dráze, která vedla ke slunci v myšleném středu mlhoviny. Troja by ho měla dosáhnout za čtyřicet let standardního času.

Největším problémem navigace blízko centra mlhoviny bylo to, že tu chyběl „pevný“ bod, ke kterému by bylo možné ostatní vztáhnout. Několik pozitronikou registrovaných „cílových“ hvězd

bylo navigátorům spíš na obtíž, než aby jim pomáhaly v jejich práci. Navíc se v prostoru objevovalo stále víc lodí Dvounosých, což vyžadovalo průběžné změny kurzu, pokud měl pohyb kon voje zůstat utajen. Při tom se hvězdy, podle nichž se kurz určoval, nezřídka ztrácely z obrazovky a bylo třeba hledat stále nové orientační body.

Kdyby šlo pouze o CREST II, posádka by poměrně snadno zvládla veškeré obtíže a dosáhla dráhy Troji. CREST II však musela chránit šest obrovských transportérů, takřka bezbranných a méně pohyblivých. Jedinou jejich výhodou bylo, že přídavné motory natolik změnily jejich vzhled, že na první pohled by v nich nikdo nepoznal pozemské lodě. Přesto nad konvojem stále visel Damoklův meč odhalení, zejména vzhledem k tomu, že CREST II přídavné motory nepotřebovala a zachovala si charakteristický tvar pozemských konstrukcí.

Najít Trojú bylo však jen první částí úkolu. Bylo třeba ještě vyhledat vhodnou planetu pro vybudování základny, kde by transportéry mohly vyložit svůj náklad. Krychlová Trója rozhodně nebyla dostatečně velkým objektem pro tento účel.

Atlanův neklid vzrůstal s každou minutou. Oprava přídavného motoru na ANBE 5 se protahovala a řídící pozitronika nebyla schopna rychle a bezchybně stanovovat kurz při neustálých změnách orientačních bodů. Nebezpečí odhalení rostlo každým okamžikem.

Admirál začal pochybovat o správnosti svého rozhodnutí. Rozhodně však nebyl ochoten vzdát se celého konvoje, který přivážel stroje a přístroje, na které netrpělivě čekalo dvanáct set odborníků: stavebních inženýrů, geologů, programátorů a bůhví koho ještě, připravených okamžitě zahájit výstavbu tajné základny. Tento první konvoj byl, pravda, pouze prvním článkem v dlouhém řetězci transportérů, které měly dovézt všechno nezbytné pro vybavení základny.

Jeho úspěch by znamenal, že se osvědčil nový způsob překonání významné části mezigalaktického prostoru bez využití slunečního transmiteru trpasličí mlhoviny. Byl by to mimořádný úspěch pozemské astronautiky a nesměl být ohrožen před dosažením cíle.

„Potřebuji planetu, žádný velký a nádherný svět, ale planetu s extrémními podmínkami, kde by nás nikdo nehledal," šeptal si Atlan

a očima stále přejížděl panoramatickou obrazovku.

Kapitán lodi se překvapeně otočil, když zaslechl podivné mumlání za svými zády, první důstojník si však ničeho nevšiml - už zase někoho servával. Situace se nelepšila. Technici na ANBE 5 pokračovali v boji se záludnými přídavnými motory zatím bez úspěchu. Podle posledního hlášení potřebovali ještě nejméně hodinu. Plukovník Rudo vyslechl hlášení mlčky, když však přerušil spojení, obrátil se na Atlana.

„Reginald Bull se nám postaral o vskutku mimořádně kvalitní odborné ky. Nemám jich pár poslat na ANBE 5? Třeba objeví a opraví závadu dřív. Mám dojem, že tam trochu tápou," navrhl admirálovi.

„Počkáme ještě půl hodiny," rozhodl Atlan. „Nechci riskovat ztrátu lodi v lineárním prostoru. Ať se pokusí opravit kabelové spojení mezi stupni, je to nejbezpečnější. Možná experimentální řešení jsou vždy riziková."

„Raději bych ty naducané obry v životě neviděl, pane," vyjel zlostně Huise. „Jen se podívejte na ta technická nedochůdčata ověšená přídavnými motory. Jejich manévrovací schopnost poklesla o padesát procent! Přitom naše bojová síla je do značné míry určována naší pohyblivostí. Nechci ani pomyslet na to, že bychom se dostali na dostřel nějakého zdatného nepřítele!"

Nákladní lodě třídy ANBE byly konstruovány podle vzoru válečných superlodi, v podstatě s nimi byly totožné, až na to, že drtivá většina zbraní a dalšího zařízení, určeného pro válečné střety, byla odstraněna, aby se získal co největší úložný prostor pro náklad. Přídavné motory, nezbytné pro překonání extrémních vzdáleností vlastním pohonem, však změnilý vnější vzhled lodi k nepoznání.

K lodím byly připojeny tři další stupně, každý v délce čtyř set metrů a o stejném průměru. Každý stupeň tvořil samostatnou technickou jednotku vybavenou Kalupovým konvertorem, zajišťujícím dolet dvě stě padesát tisíc světelných let. Tři navazující stupně vytvářely rouru dvanáct set metrů dlouhou o světlosti skoro čtyři sta metrů.

Atlan dobře věděl jak velké statické problémy museli konstruktéři vyřešit, aby umístili tyto přídavné stupně na kulovitou

loď o průměru patnácti set metrů, aniž by zásadně narušili ovladatelnost lodi. Podařilo se to. Přesto už při zkouškách často docházelo k různým poruchám na spojích mezi lodí a přídatnými stupni a mezi návaznými stupni při náhlých změnách kurzu. Objevilo se dokonce specifické chvění, se kterým nikdo nepočítal. Výsledkem bylo, že složité manévry byly prováděny nepřesně.

Konec konců také nebyly určeny k tomu, aby doprovázely bitevní lodě v boji, uvažoval Atlan. Při lineárních letech na extrémně dlouhé vzdálenosti se naopak plně osvědčily, a za tím účelem také byly konstruovány.

Atlan si na obrazovce přiblížil ANBE 3. Loď vypadala jako koule, kterou někdo ozdobil prstencem na rovníku a na spodek připevnil dlouhou rouru.

Ta roura byla už kratší než původně. Po překonání vzdálenosti dvou set padesáti tisíc světelných let byl poslední stupeň vypotřebován a odhozen. Při letu mezigalaktickým prostorem bylo vyloučeno stupně opravovat či měnit agregáty. Solární impérium nešetřilo prostředky na vybudování předmostí v mlhovině Andro-Beta a o opakovaném využití vypotřebovaných stupňů se vůbec neuvažovalo. Nyní loď poháněl už zcela vypotřebovaný druhý stupeň. Zbývající kapacita druhého stupně a dosud nepoužitý první stupeň zaručovaly možnost návratu lodi na vzdálenost čtyř set tisíc světelných let, tedy k Ruinovému transmiteru.

Myšlenka přídatných motorů je rozhodně dobrá a s technickými závadami staticky labilní konstrukce si nějak poradíme, usoudil Atlan a přepnul obrazovku zpět na panorama.

Atlan se otočil a uviděl, že těsně za ním stojí obrovský Haluťan Ichu Tolot. Jeho tři a půl metru vysoká a dva a půl metru široká postava a tři rudě svítící oči vypadaly hrozně. Jeho dlouhé paže, činivky, byly trochu vysunuty, krátké běhavky visely volně podél těla.

„Starosti, Arkonidane?“ zahřímal Tolot a Atlan bezděky couvl, aby neohluchl. Mluvit tiše se Tolot nenaučil, ačkoliv si vybral jako koníčka studium Pozemšťanů a neustále je svým hlasem děsil. A to k ním choval city přímo mateřské, protože Haluťané byli obojopohlavní.

„Mohu tě trochu uklidnit. Zapojil jsem svůj plánovací mozek a

propočít! s osmadesátiprocentní pravděpodobností, že Troja nebyla objevena. Stačí ti to?"

„Co mi zbývá?" odpověděl Atlan otázkou. „Spočítal jste také jakou máme šanci prorazit?"

Tolot se trochu předklonil a jeho hlava opsala půlkruh. Atlan pochopil, že Haluťanův plánovací mozek intenzívně pracuje. Byla to další zvláštnost Haluťanů: měli dva mozky. Běžný mozek koordinoval pohyby a smysly, kdežto neuvěřitelně výkonný plánovací mozek obstarával složité myšlení a v tomto směru byl mnohem výkonnější než lidský mozek.

„Dost dobře," řekl opatrně Tolot. „Radil bych však odeslat nákladní loď zpět k Ruinovému transmitteru."

„Cože? S celým nákladem?"

„Přesně tak. Může trvat ještě dost dlouho, než naleznete vhodnou planetu ke zřízení základny a proto si myslím, že by bylo lepší nejdříve ji najít a teprve potom sem začít dopravovat materiál."

„Ale kdo ten konvoj bude chránit? Mám odeslat další válečnou loď? Ale dřív nebo později nás nutně objeví a potom budeme potřebovat každou loď a každého muže. Útok BAGALO na tělo Mobyho, jeho zničení a zmizení křižníku určitě dalo podnět tajemným Mistrům ostrovů k mnoha domněnkám."

„Nikoho však nenapadne, že by sem mohli proniknout Pozemšťané, aspoň do té doby, dokud ovládnutí Ruinového transmitteru zůstane tajemstvím. Trvám na svém doporučení odeslat nákladní loď."

„Ne," rozhodl s konečnou platností Atlan. „Poletíme dál. Pokud by Trója byla přece jen zničena, budeme sami naléhavě potřebovat leccos z dopravovaných zásob. Nikdo nemůže vědět, zda čtyři válečné lodě unikly z Tróji."

„Já za to ručím!" zaburácel Tolot.

„Opravdu? vy musíte mít nejen dva mozky, ale i dvě duše," posměšně poznamenal Atlan. „Někdy jste nepochopitelně opatrný, jindy zase nabádáte k tak riskantním věcem, kterých by se nikdo neodvážil. Odkud berete tu jistotu, že v případě náhlého útoku na Trojú se lodím podařilo uniknout?"

„Posádky tvoří elitní jednotky Pozemšťanů."

„To samozřejmě zvyšuje jejich šance, ale sebelepší posádky by stěží mohly v takové situaci ještě namontovat přídatné motory na své lodě. Znamená to, že nejsou schopny se vrátit k Ruinovému transmitteru bez cizí pomoci. CREST II přídatné motory také nemá v zásobě ani pro vlastní potřebu. Kdo a jak nás najde a pomůže nám, když odešlu loď, které vezou vše potřebné? Uznejte, že je nemohu odeslat.“

Tolot rozhodil čínivky a pak jimi pleskl o tělo tak hlasitě, že snad každý na můstku sebou trhl.

„Jak myslíte. Kdyby byla Trója zničena a válečné lodě unikly na poslední chvíli, potom byste měl samozřejmě pravdu. Jenže pravděpodobnost zničení Troje je podle mých propočtů zcela minimální, kdežto pohyb celého konvoje do středu mlhoviny představuje zcela reálné nebezpečí.“

„To nebezpečí si uvědomuji, ale nemám na vybranou. Musím počítat s možností zničení Troji,“ trval na svém Atlan.

Tolot se zasmál. Znělo to jako zahřmění přímo nad hlavou přítomných. „Věděl jsem, že to tak dopadne, ale dělal jsem, co jsem mohl.“

O deset minut později kapitán ANBE 5 obdržel rozkaz z CRESTU II. Byl vyslán na ultrakrátkých vlnách a přes hyperrychlý vysílač. To vylučovalo odposlech nebo zaměření přes obrovský dosah slyšitelnosti. Rozkaz zněl takto: „Vlajková loď CREST II ANBE 5, kapitánovi. Připravit k přechodu do lineárního prostoru. Zaměřen silný nepřátelský svaz v prostoru červený H 84 stupňů, V 112 stupňů. Kurz bude sdělen přes automatiku. Připravte pozitroniku na příjem. Pro manévry použijte lodní motory. Podepsán: Atlan, zastupující velitel svazu.“

„Tohle mi ještě scházelo,“ řekl major a podal text svému prvnímu důstojníkovi. „Jak to vypadá s kormidlem?“

„Spojení s dalšími stupni je přerušeno na pěti místech, pane.“

„Pěkné nadělení! Co říkáte tomu cancu?“ vztekle vybafl kapitán. „No tak se do toho dejte. Opraváře odvolejte, všichni do lodi. Jenom doufám, že při tom manévru nepřijdeme o oba stupně.“

První důstojník tlumočil rozkaz hlavnímu technikovi.

„Kdo vydal ten nemožný rozkaz?“ rozčílil se inženýr.

„Admirál Atlan, proč?" zeptal se potměšile první důstojník. Šéf technické služby zamumlal něco nesrozumitelného a rychle přerušil spojení.

O pět minut později lodní pozitronika nabrala detailní údaje k provedení manévru. Posádka ANBE 5 do děje vůbec nemohla zasáhnout.

Tři minuty před stanoveným časem zahájení manévru zaměřovači zjistili mohutný energetický zdroj, který ukazoval na větší počet cizích lodí. Celé loďstvo si zřejmě dalo dostaveníčko v mlhovině Andro-Beta.

Kalupův konvertor byl spuštěn právě v okamžiku, kdy se na obrazovkách vizuálního zaměření začaly objevovat první zelené tečky. Výsledky energetických měření se začaly zhmotňovat do viditelné podoby.

Sedm lodí se vnořilo do lineárního prostoru a nabralo kurz k předem zaměřenému slunci ve vzdálenosti dvou set jedenácti světelných let, vyznačujícím se charakteristickým, bledě zeleným, zářením. Opět se jim podařilo uniknout hlídkující flotile Dvounosých skutečně na poslední chvíli.

Když se loď Pozemšťanů vrátily do normálního prostoru žádné nepřátelské lodě nebyly zjištěny a posádky se mohly v klidu věnovat obtížnému stanovení vlastní polohy. Samozřejmě lví podíl na tomto úkolu připadl CRESTU II s nejvýkonnější pozitronikou a nejlepšími odborníky.

Rhodan se ze svého nemocničního lůžka spojil s kapitánem ANBE 5 a přesvědčil se, že nákladní loď přestála obtížný manévr bez úhony. Po tomto zjištění se také Atlan uklidnil a šel si na hodinku lehnout, ale neusnul. Starost o Trojú mu nedala spát. CREST II měla proti plánu zpoždění čtyři týdny. Nepodlehli kapitáni válečných lodí panice a neopustili tajnou základnu navzdory rozkazu? Poplach ho vytrhl z jeho zneklidňujících úvah.

Na obrazovce videofonu spatřil podplukovníka Brenta Huise. „Jsme vzdáleni pouhého půl světelného roku od mrtvého těla Mobyho, které obíhá kolem bledě zeleného slunce, pane. Nepřátelské lodě se zatím neobjevily. Vaše rozkazy, pane?"

„To nemůžete rozhodnout sám?" povzdechl si Atlan. „Pokračujte

v určeném kurzu a popožeňte kapitána ANBE 5, ať si pospíší s opravou. V případě nutnosti musíme zmizet okamžitě, jinak budeme mít celou tu smečku Dvounosých stále v patách. A teď mě nechte spát. Konec."

2.

Palubní kalendář oznamoval datum 26. srpna 2402. Celý konvoj se nacházel v centru mlhoviny Andro-Beta v blízkosti tří modrých hvězdných obrů, tvořících transmitter. V tomto prostoru hlídky Dvounosých nepátraly. A před čtvrthodinou bylo objeveno kosmické těleso, jehož dráha odpovídala dráze Tróji. Zaměřovači nezjistili žádné energetické projevy tělesa, ale z toho nebylo možné nic vyvodit. V zájmu utajení všechny výkonné agregáty musely být vypnuty, nevylučovalo to však ani možnost, že nikdo živý uvnitř tajného satelitu nezůstal.

Perry Rhodan se objevil na můstku dvě hodiny před zaměřením Tróji. Jen nepřirozená bledost a hluboko zapadlé oči svědčily o přestálém utrpení, ale dokonce i lékaři usoudili, že už může opět převzít velení a Atlan mu ho rád předal. Rhodan se však necítil ve své kůži. Celý konvoj byl velice zranitelný v případě napadení, protože CREST II nemohla opustit nákladní loď a plně zhodnotit výhodu svých manévrovacích schopností. Nařídil proto, aby z CRESTU II odstartoval poručík Don Redhorse, velitel výsadečového komanda, se svým diskovitým trojmístným strojem space jet.

Redhorse, Rudý kůň z kmene Čejenů, byl přesvědčen, že v případě nepřátelského útoku bude sám schopen potírat nepřítele svým impulsním dělem, střílejícím ve směru letu. Doprovázeli ho jeho soukmenovci, seržanti Timo Honaph a Alph Rekut. Když překontrolovali navigační a zaměřovací přístroje Don zaklapl přilbu a zabudovaným mikrofonom se spojil s Rhodanem: „Hotovo, pane. Jsme připraveni ke startu.“

„Start povolen," odpověděl Rhodan. „Prozkoumejte prostor kolem Troje a přesvědčete se, že tam nepřítel nenastražil past. Spojení na ultrakrátkých vlnách povoleno, až si budete naprosto jist, že z Tróji nebezpečí nehrozí.“

„Provedu, pane!"

„Mnoho štěstí. Sledujeme vás a v případě nutnosti vám poskytneme palebnou ochranu," řekl na závěr Rhodan.

Redhorse se zamračil, palebná clona při jinak zanedbatelné nepřesnosti v zaměření mohla snadno zničit jeho space jet, který měl

pouze pětatřicet metrů v průměru. Neřekl však nic. Jen výraz jeho úzkého obličej je muž dominoval orlí nos, zůstal napjatý i dlouho po startu.

Space jet byl úzce specializovaný letoun. Piloti o něm říkali, že nepromine žádnou chybu. Nedostatek místa neumožňoval umístit všechny obvyklé kontrolní a korekční mechanismy, na druhou stranu mu to zajišťovalo vysokou rychlost, mimořádné manévrovací schopnosti a umístění nečekaně výkonné výzbroje. Impulsní děla neměly ani všechny těžké křížníky.

Na obrazovce před Redhorse se objevilo panorama centra mlhoviny Andro-Beta. Svůj cíl, Trojú, by na něm však hledal marně. Trója sama nevyzařovala světelné paprsky a bylo by marné pokoušet se ji opticky zaměřit. Nalézt Troju mohly jen vysoce výkonné zaměřovací přístroje.

Počáteční zrychlení kosmické stíhačky bylo 300 km/s. CREST II během desetiny vteřiny zmizela z dohledu. Pohltila ji tma vesmírného prostoru. Don Redhorse se uvolnil a rozepnul si bezpečnostní pas. Nejnáročnější okamžik přetížení pominul.

„Poloha určena,“ hlásil zaměřovač.

Redhorse zapnul automat na vyrovnávání tlaku a vyčkal, dokud jeho syčení neustalo. Potom otevřel přílbu a zapnul automatického pilota. Automatika měla provést letoun meziprostorem na vzdálenost padesáti milionů kilometrů a v blízkosti Tróji se vrátit do normálního prostoru a přizpůsobit rychlost letu rychlosti pohybu Tróji. Mělo k tomu dojít ve vzdálenosti milionu kilometrů od Tróji. Tak to bylo naprogramováno už v CRESTU II.

Po pěti minutách signalizovalo zavytí Kalupova konvertoru přechod do meziprostoru mezi čtvrtou a pátou dimenzí. Slunce mlhoviny Andro-Beta zmizela. Na rozdíl od dřívějšího způsobu, kdy dosažení nadsvětelných rychlostí vyžadovalo odhmotnění veškerých těles, nyní se pohybovali podle zákonitostí neutrální zóny. Čas se nedeformoval a tělesa, včetně lidských těl, zůstávala stabilní. Pohyb probíhal po pouze matematicky určitelné hranici mezi oběma prostory. Kalupovo pole odráželo kosmické energetické toky, které působily v této fyzikální oblasti a vytvářelo vlastní, parastabilní zónu. Při návratu do normálního prostoru letoun automaticky

nabýval rychlost s níž do lineárního prostoru vstupoval.

Let trval pouze tři minuty. Za tu dobu překonali astronauti vzdálenost dvaceti miliard kilometrů a vrátili se do normálního prostoru.

Princip této pozoruhodné techniky letů nadsvětelnou rychlostí byl převzat od cizího národa, ale až Pozemšťané ho dokázali prakticky uplatnit, vtělit do použitelných kompaktních strojů.

Nyní už byla Trója jasně viditelná na obrazovce superrychlého zaměřovače. Bylo třeba překontrolovat zda první fáze letu proběhla podle plánu. Muži pracovali rychle a mlčky. Znali se už příliš dlouho a nelibovali si ve zbytečných diskusích. Bezpečně věděli, že se mohou na své partnery spolehnout i v okamžicích největšího nebezpečí.

A to se blížilo. Pokud se nepřátelům podařilo obsadit Trojú, řítíl se space jet do zkázy. Obranná zařízení na povrchu satelitu byla vybavena supertěžkými děly s vynikající výpočetní technikou, která byla schopna zajistit účinnou přesnost střelby i na cíl letící skoro rychlostí světla.

Don Redhorse se díval průzorem pancéřované kabiny, která tvořila polokouli vprostřed horní strany diskovitého letounu. Hvězdy mu splývaly do čáry, která zářila všemi barvami spektra. Space jet se řítíl časem a prostorem a relativistický efekt maximálního zrychlení působil na posádku tak, že se jim zdálo, že potřebují jen několik vteřin k dosažení Troje.

Trója se před nimi rychle zvětšovala a náhle zmizela, když ji minuli. Automatika začala uskutečňovat první oblet satelitu a zároveň spustila brzdící mechanismy, se zpomalením 600 km/s².

Poloměr dráhy obletu měřil čtyři a půl milionu kilometrů. Díky klesající rychlosti se čára hvězd v Donových očích opět rozpadla do řady zářících bodů. Seržant Rekut byl zaměstnán vyhodnocováním záznamu, pořízeného při průletu kolem Tróji.

Masa kosmického tělesa zůstala nezměněna, což dokazovalo, že tam nedošlo ke škodám takového rozsahu, které by se projevíly ve zmenšení masy objektu. Mnohem potěšitelnější bylo to, že analýza složení objektu ukázala přítomnost velkého množství slitin.

„Naše válečné superlodě stále ještě stojí v hangáru, pane.“ Zvolal

radostně seržant Rekut. „Podívejte se na křivky měření!"

„To přenechám vám," odpověděl nevzrušeně poručík. „Jsou tam všechny čtyři?"

„To je těžko říci, pane. Tak přesné přístroje na Jetu nemáme, ale jisté je, že je jich několik," odpověděl vyhybavé seržant.

Nyní se blížili k Troje už rychlostí pouhých pěti procent rychlosti světla. Don odjistil děla na přídi a ruku měl položenou na tlačítku spouště. Zaměřovač však stále nezjistil žádné známky nepřátelského pohybu, ačkoliv se tentokrát přiblížili na vzdálenost pouhých třiceti tisíc kilometrů.

„Spojení připraveno, mluvte," ohlásil zaměřovač a radista.

Don chvíli váhal, jaký jazyk má použít aby znemožnil odpověď v případě, že by Trója byla obsazena nepřítelem. Nakonec se rozhodl pro starou pozemskou angličtinu, která se v kosmické mezirasové komunikaci nepoužívala. Přesto formuloval i otázku tak, aby ji mohl zodpovědět jen člověk, dobře znalý poměrů v posádkách na Troje.

„Halo, vy tam uvnitř! Co dělá mrkvožrout, už je při smyslech? Ozvěte se, prosím. Použijte normálního rádiového spojení."

Při nejmenším náznaku nebezpečí mohl space jet okamžitě zmizet. Jeho zrychlení vsutku bralo dech. Odpověď však přišla okamžitě a to ve staré angličtině:

„Trója Jetu. Mrkvožrout se sotva může hýbat, natož aby k vám skočil. U aparátu Whooley. Ohlaste se, prosím, hodnotí a jménem. Konec."

Redhorse se vztekle podíval na obrazovku. Pouhým okem Trója stále ještě nebyla vidět. „Zde poručík Don Redhorse, velitel výsadkového komanda CRESTU II. Můžete volně mluvit, Fracere?"

Muž na druhém konci se zasmál. „V pořádku, už vám věřím, že jste Don Redhorse. Takhle podezíravý může být jen Pozemšťan. Mně nic nebrání, abych říkal, co se mi zlíbí. Mám vám poslat Guckyho? Klidně k vám skočí."

„Ne! Vysvětlím později. Zahajuji přistávací manévr," oznámil poručík a přerušil spojení.

Motory se opět rozběhly. Redhorse vypnul automatiku a ujal se řízení. Nyní byla už Trója viditelná pouhým okem. Měla krychlový tvar s hranou dlouhou asi osmatřicet kilometrů. Space jet pomalu

klesal na zvrásněnou rovinu za podivnými mosty, vedoucími do prázdna. Byl to pozůstatek města, zničeného při výbuchu planety, úlomkem které Trója byla.

Redhorse vysunul přistávací vzpěry, zapnul bezpečnostní pás a zaklapl přilbu. Jeho podřízení to udělali i bez povelu. Stroj dosedl a Redhorse se přesunul do úzké výstupní komory. Musel počkat, až se tlak uvnitř vyrovná s tlakem venku, teprve potom se výstupní dveře otevřely a Redhorse mohl lehce seskočit na povrch. Minimální hmotnost kosmického tělesa tu nebyla schopna vytvořit přitažlivost, která by stála za zmínku. Poručík se odrazil od povrchu a jediným obrovským skokem se vzdálil od trupu lodi.

Jakmile byl Redhorse mimo dosah plamenů z trysek, seržant Honaph opět spustil motory a space jet se mihl jako jiskra prostorem a ztratil se z dohledu.

Don tou dobou už ležel v trychtýři, vyhloubeném kdysi dávno nějakým výbuchem. Vedle něho bylo několik zničených pracovních robotů. Když space jet odstartoval, Redhorse vytáhl zbraň a ohlásil se vysílačkou, zabudovanou v přilbě:

„Zde Redhorse. Přistál jsem a rád bych promluvil s Guckym a telepatem Johnem Marshallem. Jestli uvidím někoho jiného budu bohužel nucen použít zbraň.“

„Tobě přeskočilo, ne?“ ozval se nějaký neznámý hlas.

„Možná,“ odsekl poručík. „Zadaných okolností byl pro mě parapsychicky ovlivněný Gucky v letounu příliš nebezpečný. Teď však chci mluvit s Myšobem a Marshallem, potom uvidíme.“

Ještě ani nedomluvil a už před ním stála metrová Myšobova postavička. Skrz nečekaně velkou průhlednou přilbu, to kvůli uším, bylo vidět zašpičatělou myší tlamičku. Velké oči provrtávaly Indiána zničujícím pohledem.

„Gucky se parapsychicky ovlivnit nedá, rozumíš?“ vykřikl z míry vyvedený Myšob. „Jak jsi vůbec mohl přijít na nápad, že bych ti do letounu donesl bombu nebo něco takového, ha! je to nestydatost!“

Redhorse Guckyho jen mlčky zpytavě pozoroval. Myšob vypadal a projevoval se zcela normálně. Vždycky ho rozčílilo všechno, co se nějak dotklo jeho přehnané ješitnosti. Přesto zůstal

Indián obezřetný dokud nedoletěl také John Marshall, který nemohl skákat jako Gucky a musel použít osobního létacího agregátu a letět oklikou přes normální východ z hangáru.

„Tak já ti už ani nestojím za odpověď?“ vykřikoval právě Gucky a přistrčil svou pěstičku Redhorsovi až k přílbě. „Jseš snad němý? Kdo je u tebe mrkvožrout, co? Tak odpovíš mi?“

Redhorse vstal, zastrčil zbraň do pouzdra, ušklíbl se a pravil:

„Omlouvám se, pane důstojníku zvláštních služeb. V tu chvíli mě prostě nenapadlo dostatečně šifrované označení pro nejdůležitějšího člena útočné skupiny Andro-Beta.“

„Nejdůležitějšího člena? Sleduji tvé myšlenkové pochody a tak se mi zdá, že jsi mě opravdu nechtěl urazit a myslíš to vážně. V pořádku - co je s Perrym?“ okamžitě změnil tón Myšob.

Tím prokázal, že sleduje Redhorsovy myšlenkové pochody vskutku pozorně, protože poručík jen letmo pomyslel na Rhodanovo zranění a obtížnou situaci konvoje, snad způsobenou rozhodnutím, které udělal Atlan v době, kdy mu Perry musel přenechat velení.

Marshall zbledl, protože také četl Redhorsovy myšlenky, neřekl však nic. Nebylo třeba. Redhorse věděl, že oba jsou zneklidnění jeho myšlenkami a stručně zrekapituloval události uplynulých čtyř týdnů. Udělal to ovšem již cestou ke vchodu do podzemních hangárů.

V podzemí ho uvítal major Fracer Whooley, velitel stálé posádky Tróji, v doprovodu kapitánů válečných superlodí, které tu byly zanechány. Teprve odsud se Redhorse spojil se svým letounem a dal povel k přistání. ve chvíli, kdy space jet opět přistál, si Redhorse uvědomil něco, co považoval za důležité.

Trója skrytě dopravila do mlhoviny Andro-Beta šest lodí. Přeprava náhodného kosmického tělesa transmitterem u nikoho nevzbudila podezření. Čtyřstupňový ANDROTEST III byl vzápětí odeslán na zpáteční cestu, CREST II se vzdálila od satelitu na dvacet miliard kilometrů a čtyři lodě imperiální třídy zůstaly v úkrytu v hangáru Tróji. Uvítali ho však pouze tři kapitáni, všichni v hodnosti plukovníka.

„Promiňte, ale kde je plukovník Heske Alurin, velitel IMPERÁTORA?“ zeptal se Redhorse, když skončil svou stručnou zprávu o situaci.

Whooley se nenadále rozkašlal a Sauer, velitel THORY II podle všeho objevil něco mimořádně závažného na stropě hangáru, protože se tam upřeně díval. Don zneklidněl.

„Nuže?“ pobídl přítomné Redhorse.

Odpověděl mu Baptisté Rigard, kapitán NAPOLEONA. „je mi to líto, ale Heske Alurin před čtrnácti dny standardního času opustil základnu. Odvolával se na svou příslušnost k USO a vyvozoval z toho, že rozkazy Prvního administrátora mají pro něj jen omezenou platnost. Když pak došlo k dvoutýdennímu zpoždění návratu CRESTU II, vystartoval s IMPERÁTOREM na vlastní pěst. Rozhodl se, že najde vhodnou planetu pro vybudování plnohodnotné základny. Nepodařilo se nám ho přemluvit a nemohli jsme mu bránit v odletu. Myslím, že byste se měl co nejrychleji vrátit na CREST II a informovat šéfa.“

Redhorsův obličej zkameněl.

„Dovedete si vůbec představit, co se v celé mlhovině děje, pane?“ řekl konečně Redhorse. „Potřebovali jsme šest dní k překonání směšné vzdálenosti necelých čtyř tisíc světelných let. Čtyřiačtyřicetkrát jsme museli prchat do lineárního prostoru a opět se vracet, abychom unikli hlídkám Dvounosých!“

„Jsme poměrně dobře informováni, Done,“ chabě namítl Rigard, drobný Pozemšťan s ostře řezanými rysy, ale v této chvíli zřejmě značně nejistý. „Dvakrát se tu objevily velké lodě, které zřejmě Trojú zkoumaly, naštěstí se spokojily s analýzou přístrojů a nepřistály. Beztak se divím, že nás neobjevily, zřejmě mají dosti nedokonalé vybavení. Faktem zůstává, že už několik dní máme klid, ale naši zaměřovači stále hlásí pohyby větších svazů daleko od nás.“

Redhorse se už dále nerozmýšlel. „Doprovázíme šest nákladních lodí velikosti lodí imperiální třídy. Připravte prosím přijetí CRESTU II, pane,“ řekl Whooleymu a vykročil k výstupní komoře.

„Máme tu ještě místo pro jednu nákladní loď,“ poznamenal velitel.

„To ať rozhodne šéf, ale nemyslím, že by to bylo rozumné, IMPERÁTOR se může každou chvíli vrátit,“ odpověděl poručík a odešel.

„Kéž by!“ poznamenal po jeho odchodu plukovník Teren Masis.

„Alurin je odvážný a má vynikající mužstvo, přesto nevěřím, že by uspěl. Ale teď do práce, pánové. Musíme připravit přijetí

CRESTU II. Už abychom to měli za sebou. Měl jste odepřít povolení ke startu IMPERÁTORA, Whooleyi, konec konců otevírání boxů je ve vaší kompetenci."

Whooley zrudl a vztekle vyhrkl: „Už jste se někdy postavil rozzuřenému Epsalanovi? Navíc odmítal poslouchat rozkazy částečné právem - skutečně nepřísluší k solárnímu loďstvu."

Masis si povzdechl. Dovedl si živě představit, co se asi dělo na velitelství, když tam vtrhl obr Alurin a rezolutně se dožadoval otevření boxu.

3.

Po dlouhých týdnech, kdy v hlubinách Tróji pracoval jediný agregát o výkonu sto kilowattů a v ukotvených lodích jen nouzové agregáty na chemickém základě, které stačily právě tak k regeneraci vydýchaného vzduchu, byly na čtvrt hodiny zapnuty mohutné - a tudíž i snadno zaměřitelné - energetické zdroje. Bylo to však nevyhnutelné, protože bylo třeba vytvořit silové pole a vyslat naváděcí paprsek pro přijetí CRESTU II. Jakmile však obrovská koule vlajkové lodi vplula do hangáru, byly atomové reaktory opět vypnuty.

Nákladní lodě zaujaly pozice v těsné blízkosti bočních stěn Troje a s vypnutými motory se nechaly vléci přitažlivostí jako satelit. Nákladní lodě s přídatnými stupni byly velké, ale ve vzdálenosti pouhých pěti set metrů od přece jen nesrovnatelně většího kosmického tělesa byly jen velice obtížně zaměřitelné. I tak to bylo pouze nouzové řešení.

Takhle ho ještě neznali. Udeřil pěstí do stolu a prohlásil, že velící důstojníci na Tróji jsou neschopní. O deset minut později se však už zase plně ovládal. Byl to opět Perry Rhodan, První administrátor Solárního impéria, jak ho znali. Jen hlas se ztišil do té míry, že mu sotva rozuměli. Bylo to neklamné znamení, že je stále ještě velice rozzloben a rozčilen.

Byli tu shromážděni všichni vysocí důstojníci: kapitáni lodí Rigard, Sauer a Masis, jejich první a druzí důstojníci a hlavní technici, bylo tu celé velení posádky satelitu v čele s Whooleym.

Všichni stáli v pozoru, v nažehlených uniformách, s přilbami předpisově na předloktí levé paže. Na válečných lodích to bylo neobvyklé, v bojových situacích zcela výjimečné. Rhodan si toho všiml už při vstupu a okamžitě to ironicky okomentoval. Pouze mutanti z komanda Andro-Beta, Gucky, dvouhlavý Ivan Gorašin a dvojčata Woolverové byli normálně ustrojeni a chovali se podle toho.

Atlan se držel v pozadí a zatím neřekl ani slovo, jen pozorně poslouchal. Tolot stál vedle něho a zdálo se, že je úplně zabrán do vlastních myšlenek. Najednou se však probral a zašeptal Atlanovi:

„je čas, mluvte."

Rhodan, který stále ještě nesmlouvavě kritizoval postup velení na Troje, přestal v půli věty a otočil se k Tolotovi,

Tolotův „šepot" nešlo přeslechnout: „O co jde? Co víte o těch událostech, Tolote?"

„Tolot nemá co říci," prohlásil Atlan a přistoupil ke stolu, kolem kterého všichni stáli. „To je moje věc. Myslím, že tě ta rána na hlavě vyřídila."

Beztak bledý Rhodan skoro zpopelavěl. "Co se tu děje za mými zády?" zasyčel zlostně.

„Nic, co by ohrožovalo lidstvo nebo naši operaci," odsekl rovněž podrážděně Atlan. „Rád bych však věděl, zda skutečně považuješ nejzkušenější důstojníky USO za nerozvážné a neschopné."

„O tom nemůže být ani řeči," ohradil se Rhodan.

„Ale tím celá ta debata začala a stále se nese ve stejném duchu," namítl ledově Atlan. „Kdyby šlo jen o Alurina, který se snad projevil jako nezodpovědný blázen, toužící po mimořádném úspěchu, ale i to by bylo třeba prokázat, neřekl bych ani slovo. Ale ty to začínáš vztahovat i na ostatní. Třeba kapitán CRESTU II je také Epsalan. Mají stejné schopnosti jako lidé a jen pro ně jsi plukovníka Rudo jmenoval do jeho funkce. A stejně tak to platí o ostatních. Zeptej se, co třeba Cart Rudo, kapitán tvé vlajkové lodi, soudí o Alurinovi."

„To není nutné," odpověděl Rhodan, který tušil, kam Atlan míří. „Jsem dostatečně informován o Alurinových schopnostech. Vím, že je výborný důstojník, vynikající stratég, ale to ho neomlouvá. Rozkaz byl jasný. Dokud se CREST II nevrátí, Troja musí být „mrtvá". I kdyby byl Alurin polobůh, jako že není, nemohl bych na to brát ohled. Kam bychom přišli, kdyby každý kapitán lodi začal jednat na vlastní pěst? Bylo to snad pravidlem v kdysi neporazitelném loďstvu Arkonidanů?"

Atlan zůstal klidný. Věděl, že sotva zhojené zranění a trvající bolesti hlavy činí Rhodana nepřiměřeně vznětlivým. Navíc dobře znal železnou kázeň panující v solárním loďstvu. Nesplnění rozkazu končilo u polního soudu. Atlan si uvědomoval, že pro většinu pozemských důstojníků bylo nepředstavitelné neuposlechnout rozkaz.

„Na něco jsem se vás ptal, admirále!" vykřikl Rhodan. ve tváři mu cukalo bolestí a kůže kolem rány naběhla krví.

„Slyšel jsem vás a odpovím vám," odpověděl chladně Atlan. „ne, svévole se v našem loďstvu netrpěla a provinilci byli popravováni. V těch časech se s nikým nemazlili..."

„Aha!" přerušil ho Rhodan, ale Atlan klidně pokračoval.

„Zapomínáš však najednu velmi důležitou skutečnost. Tvůj rozkaz nedával kapitánům žádné možnosti pro případ nouze, když všechno nepůjde podle plánu. A průběh událostí skutečně ukázal, že CREST II byla na vlásek od zkázy. Jediná chyba, a nikdy bychom se na Troju nevrátili. Já jsem tuto možnost zvážil a proto ode mne plukovník Alurin dostal zvláštní rozkazy."

„Cože?" vydechl užasle Rhodan a jeho prsty bezděky svíraly okraj stolu o který se opíral. „Zvláštní rozkazy? Od tebe? Aniž bych o tom věděl?"

„Přesně tak. Plukovník Alurin jako příslušník USO ode mne dostal rozkaz opustit Troju a pokusit se najít vhodné místo pro základnu pokud se CREST II nevrátí čtrnáct dní po stanoveném termínu návratu. Alurin splnil můj rozkaz. je přece lhostejné, zda vhodnou planetu najde CREST II nebo jiná loď solárního loďstva. Byli jsme v kritické situaci a když do mlhoviny dorazily nákladní lodě stala se naše situace ještě obtížnější. Měl bys být rád, že někdo pátrá po vhodné planetě už téměř tři týdny a měl bys mít větší důvěru ve schopnosti svých důstojníků. Mají oči a uši a rychle chápou. Alurin určitě pochopil současnou situaci v Andro-Betě a má nejlepší posádku, kterou v tomto okamžiku USO disponuje. je proto zbytečné obviňovat ostatní důstojníky - nemohli odletu IMPERÁTORA zabránit, protože Alurin plnil můj rozkaz. A vývoj událostí také potvrdil, že můj rozkaz byl správný. Vrátím se sem, až se tu opět bude mluvit rozumně. Melbare Kasome, Tronare a Rakale Woolverové, jdeme," uzavřel překvapivě Atlan a odcházel.

Rhodan se za ním beze slova díval a pak zvolal: „Nemohu tě postavit před válečný soud. Ale mohl bych vypovědět smlouvu o spojení! Očekávám od spojenců upřímnou a jasnou domluvu, ne pokoutní jednání."

„Domluvu! Tvoje nálada byla taková, že bylo předem jasné, že

veškeré moje návrhy odmítneš. Úspěch proniknutí do mlhoviny Andro-Beta ti stoupl do hlavy a začal jsi se přeceňovat. Přiznej si to konečně. Ani Pozemšťané nejsou neporazitelní. Já jsem se pouze postaral o nutná opatření pro případ nezdaru

CRESTU II. Chcete něco říci, pane Marshall?

Velitel sboru mutantů přistoupil k Rhodanovi, který na něj zlostně zazíral.

„O jedné skutečnosti tu zatím nebyla zmínka, pane," řekl klidně mutant. „Alurin vybavil svou loď třemi přídatnými stupni a tudíž IMPERÁTOR nyní nevypadá jako pozemská loď."

„Ani k tomu jsem nedal souhlas," zavrčel Rhodan, ale Marshall tuto poznámku přešel a pokračoval.

„To nebylo vše. Alurin po čtrnáct dní horečně maskoval svou loď, takže teď vypadá jako nějaké technické monstrum, připomínající spíš fragmentální lodě Posbiů. Jen jasnovidec by v tom poznal pozemskou loď."

Rhodan sklopil zrak. „Tak jsem tu byl teď za blázna, Johnne?"

„Cokoliv, ale to ne," zaprotestoval Atlan. Atmosféra se uvolnila. „Jen jsi neměl tak zbrkle odsoudit Alurina a tím méně všechny důstojníky na Troje. To maskování byl Alurinův nápad, já jsem ho nenařídil. Je to další důkaz jeho schopností a obezřetnosti. Nic neopomněl. Snad bychom teď mohli v klidu zvážit situaci."

Rhodan místo odpovědi tiše požádal o židli a zhroutil se na ni. Okamžitě přivolaný lékař mu píchl nějakou injekci a prohlásil: „Potřebujete klid, pane. Jestli se budete nadále takhle přepínat, budu si vás muset opět vzít do péče. Ještě před sto lety byste tu ránu vůbec nepřežil a kdyby, tak byste byl stále ještě v komatu, na to nezapomínejte. Pouze operace mozku vás zachránila, ale nemůžete mozek do nekonečna přepínat."

„Jste hrozný člověk, doktore Arture. Jen mě opět nezavírejte do té vaší cely. Nuže, pánové, co podnikneme s nákladními loděmi?"

Jako první promluvil Tolot. „V případě, že některé hlídce Dvounosých napadne znovu prozkoumat Trojú, budou lodě nepochybně objeveny. Pro tento kritický případ doporučuji maximální zdrženlivost. IMPERÁTOR je někde v prostoru mlhoviny a každá další objevená anomálie nebo střet povedou Mistry ostrovů k

horečnému zvýšení aktivity v Andro-Betě. Mohl by být vydán rozkaz zničit vše, co se hýbe. Až do návratu IMPERÁTORA bychom měli hrát mrtvého brouka, jak se říkávalo na Zemi, dokud to jen půjde."

Rhodan přikývl. Tolotova argumentace byla přesvědčivá až na jednu maličkost: čím méně lodí bude hledat vhodnou planetu, tím menší je pravděpodobnost, že ji objeví!

4.

Atlan považoval za nutné z politických, hospodářských a vojenských důvodů budovat síly USO ze všech spojeneckých národů Pozemšťanů. Při založení v roce 2115 byly posádky lodí a základen, stejně jako vědecké týmy USO tvořeny příslušníky všech inteligentních národů Mléčné dráhy. Už za padesát let se však ukázalo, že je to neproduktivní a dokonce nebezpečné.

Příslušníci nehumánních národů vzhledem ke svým vrozeným vlastnostem a pocitu sounáležitosti mezi sebou se začínali vydělovat a jednat po svém. Po rozpuštění Galaktické aliance Atlan začal propouštět příslušníky nehumánních civilizací a brzy jich v řadách USO zůstalo málo, protože byli nespolehliví. Přesto na jedné zásadě Atlan stále trval: Pozemšťané nesměli převážít v žádném útvaru USO.

Mělo to dva důvody. Především imperiální loďstvo odčerpávalo převážnou většinu schopných lidí. Ještě důležitější však bylo, že Atlan již dávno poznal, že potomci pozemských kolonistů, kteří se přizpůsobili podmínkám života na nejružnějších světech a vytvořili specifické vlastní národy, si nejen zachovali dobré vlastnosti Pozemšťanů, ale v leccems je dokonce předčili. Platilo to především o Epsalanech a Ertrusanech. A navíc potomků kolonistů bylo už více než samotných Pozemšťanů. Politicky bylo proto nejvýš účelné povznést jejich sebevědomí tím, že jim budou svěřeny odpovědné funkce. V důsledku této Atlanovy politiky nakonec v USO zůstalo málo Pozemšťanů a většinou sloužili jako styční důstojníci s imperiálním loďstvem.

Platilo to i o nejelitnější posádce loďstva USO - o posádce IMPERÁTORA. Atlan věděl o přátelské rivalitě mezi pozemskými posádkami a posádkami lodí USO a velmi pozorně sledoval její projevy. Jeho cílem bylo všemožně podporovat pocit sounáležitosti mezi Pozemšťany a potomky pozemských kolonistů na bázi lidství. Po tři sta let se to dařilo.

Nestvůra se řítila prostorem mlhoviny Andro-Beta. Za kulovitou „hlavou“, posetou mnoha výčnělky, nástavbami a trsy antén, se táhl dvanáct set metrů dlouhý ocas. Konstrukce tohoto monstra byla

nepochopitelná pro sebelepší odborníky. Způsob manévrování napovídal, že ho řídí zelenáči, kteří strávili v kosmu sotva rok.

Nicméně to byl IMPERÁTOR, chlouba loďstva USO, který se právě vynořil z lineárního prostoru a mířil k Troje. Od chvíle, kdy loď opustila Troju, neuplynuly ještě ani čtyři týdny. Oznámit svůj návrat však posádka z pochopitelných důvodů nemohla: jednak by někdo mohl zaměřit loď i Troju, jednak nebylo vyloučeno, že Tróji se zmocnil nepřítel.

Plukovník Alurin seděl ve svém velitelském křesle u řídicího pultu. Po pravé ruce měl prvního důstojníka, Plophosana nadporučíka Trimara Nosera, na obrazovce videofonu před sebou viděl obličej hlavního technika Trahuna Milase, dalšího Epsalana v posádce. O jeho „technickém instinktu“ se vyprávěly zkazky. Zdánlivě bez námahy zastal práci tří vysoce kvalifikovaných inženýrů. Hřívá jeho vlasů barvy mědi se na obrazovce leskla jako starodávná přilbice.

„Manévr ukončen, Kalup prvního stupně vypnut, bylo tam přehřátí, potřebuje opravu, provizorně jsem zapojil konvertor druhého stupně. V nejhorsím bude zapotřebí přejít do meziprostoru. Konec.“

Nadporučíkova zpráva byla jako vždy stručná a vyčerpávající. Heske Alurin si však dovedl představit kolik práce se skrývá za těmito skoupými slovy. Přehřátí Kalupova konvertoru signalizovalo poruchu chladicího zařízení a muselo způsobit poškození dalších aparatur. Milas nepovažoval za nutné se o takových „maličkostech“ zmiňovat. Považoval za samozřejmé, že velitel lodi si všechny důsledky ohlášené poruchy dokáže domyslet.

O deset vteřin později se ohlásil velitel zaměřovačů, major Fend Echelor, vychrtlý rodák z Wegy s bleděmodrou kůží. „Troja je tu pořád, zaměřili jsme ji, ale jeví se mrtvá. Žádné energetické projevy.“

„Co analýza masy?“ chtěl vědět plukovník Alurin.

„Máme jen předběžné výsledky, ale i ty jsou výmluvné. Řekl bych, že se CREST II vrátila, ale je tam ještě podstatně více lodí s různorodým nákladem.“

„Jste si tím jist?“

„Samozřejmě, pane. Jsme pouhých pět světelných hodin od Tróji. Analyzujeme už jen detaily, základní obraz je nepochybný.“

Alurin se uvolnil a opřel se o lenoch. Křeslo výstražně zaskřípalo. Plukovník byl i mezi mohutnými Epsalany těžká váha. Rhodan je obezřetný, pomyslel si, ale já jsem ještě obezřetnější. Potom dal povel ke startu dvou průzkumných letounů, stejně dokonale maskovaných jako jejich mateřská loď. Zároveň však rozkázal uvést IMPERÁTORA do nejvyšší bojové pohotovosti. Byl opravdu obezřetnější než sám Rhodan.

Dva tisíce unavených mužů rozkaz splnilo, i když po třech stech manévrech přechodu do lineárního prostoru a zpět a pěti stech popláších v normálním prostoru během necelého měsíce standardního času to nebylo snadné. Sotva se však rozezněly poplachové sirény vyčerpaní muži opět nastoupili na svá stanoviště a pancéřované přepážky rozdělily kosmickou loď na stovky autonomních buněk, které mohly přežít jakýkoliv zásah.

Jaderný reaktor pracoval naplno a Alurin si byl vědom, že v této chvíli je IMPERÁTOR snadno zaměřitelný. V blízkosti Tróji to však mohlo ohrozit nejen loď, ale i samotnou tajnou základnu. Plukovník neváhal ani okamžik.

„Zaměřovačům,“ ohlásil se interkomem. „Pokud zjistíte zaměření dáte okamžitě rozkaz k přechodu do lineárního prostoru. Jste k tomu zmocnění. Spojení se mnou by znamenalo zbytečnou ztrátu životně důležitého času. Je třeba vyloučit jakýkoliv náznak našeho zájmu o Troju!“

To rozhodnutí bylo nutné, ale nakonec se ukázalo jako zbytečné. Nikdo IMPERÁTORA nezaměřil a v jeho blízkosti se objevil pouze letoun KI-39. Když byl v dosahu normálního rádiového spojení, nezachytitelného zaměřovači, jeho velitel se ohlásil.

„Troja je v pořádku, pane. Očekávaný konvoj už dorazil. Admirál Atlan schválil váš start, pane. Hangár pro vás je připraven,“ oznámil.

Alurin tyto zprávy sdělil posádce a potom se spojil s hlavním technikem lodi: „Můžeme riskovat přímý let byt' jen na vzdálenost pěti světelných hodin?“

Nerad bych přišel o druhý stupeň těsné před cílem.“

Milas chvíli zvažoval možnosti a pak rozhodně prohlásil: „Navrhuji letět dvě minuty lineárním prostorem. Katastrofa nehrozí, ale musíme šetřit poškozené agregáty.“

„Souhlasím. Manévr bude uskutečněn za pět minut. Konec.“

Poslední úsek zpáteční cesty IMPERÁTOR zvládl bez potíží.

Rhodan sledoval přistání na obrazovce. „Musím tvému důstojníkovi leccos odpustit, to maskování je opravdu skvělé. Sám bych v tom monstře nepoznal pozemskou konstrukci,“ řekl Atlanovi.

Atlan se spokojeně usmál, ale nespustil oči z obrazovky na níž bylo vidět jak přesně provádí neforemná loď přistávací manévr, uzpůsobuje vlastní rychlost rychlosti satelitu až konečně zůstává viset přesně nad vchodem do vstupní šachty svého hangáru. Zde ji zachytil naváděcí paprsek z nitra Troje.

Až v tomto okamžiku došlo k chybě. Naváděcí paprsek narušil vratkou stabilitu nevyvážené konstrukce s přídatnými stupni, loď se nachýlila a na okamžik se zdálo, že přijde o přídatné stupně v ústí šachty. Atlanovi ten pohled vyrazil dech.

Zároveň uslyšel řev plukovníka Whooleyho. Dunění agregátu, zajišťujícího naváděcí paprsek, ustalo a loď byla opět volná. Posádka však musela opakovat obtížný manévr, zatímco technici na Troje horečně hledali možnosti bezchybně opakovat nezdařený pokus uchopit IMPERÁTORA paprskem.

Alurin se rozhodl jinak. Potřeboval tři oblety satelitu než si byl jist, že jeho loď a zejména tři přídatné stupně jsou kolmo k šachtě, do níž chtěl sestoupit. Zapojil tryskové motory na chemické bázi, které byly nezachytitelné zaměřovači, a s pomocí ručního ovládání zahájil sestup bez pomoci naváděcího paprsku. Byl to mistrovský výkon pilotního umění i mimořádného citu pro pohyb lodi a nikdo to nevěděl lépe než Rhodan, který na počátku kosmických letů sám mnohokrát prováděl podobné operace s primitivními raketami té doby.

Dlouhý chvost IMPERÁTORA zmizel v šachtě. Kritický okamžik však nastal, když měl šachtou projít prstenec, svírající kulovitou hlavu lodi v půli. Tato nejširší část lodi mohla projít pouze za předpokladu velice přesného vycentrování. Tu přispěchaly na pomoc lodi také přístroje satelitu. Vytvořené antigravitační pole

umožnilo měkké dosednutí obrovské masy. Konečně v šachtě zmizel i trs antén, zdobící vrchlík kulovité lodi v zájmu maskování. Manévr skončil.

Snad minutu ještě nikdo nepromluvil. I když nešlo o přímé ohrožení životů bylo ve hře mnoho. IMPERÁTOR mohl snadno přijít o přídatné stupně a mohl být poškozen i trup lodi. Ale byla to ukázka mimořádného navigačního mistrovství, kterou všichni bez dechu sledovali.

„Je to třída," řekl konečně Rhodan a obrátil se na Atlana. „Doufám, že na naši rozepři zapomeneme, příteli. Byla to moje chyba, že jsem udělal závěry dřív, než jsem se seznámil se všemi fakty. Přesto, napříště bych byl rád informován o všech mimořádných opatřeních. Plukovník Alurin si samozřejmě nezaslouží žádnou výtku, jednal podle rozkazu. Tím je celá věc vyřízena."

Vtom na pozorovací stanoviště vpadl Gucky. Byl tak rozčilený, že zapomněl na své teleportační schopnosti a přiběhl po svých.

„Alurin objevil vhodnou planetu," zapištěl vzrušeně Myšob. „Trochu jsem čmúchal. Je v soustavě malého tmavě rudého slunce na západní straně mlhoviny asi tři tisíce světelných let odsud. Soustava je ideálně položena na okraji mlhoviny a má jen dvě planety. První je nevhodná pro život, ale druhá má zhruba pozemské parametry a je neobydlená. Široko daleko nebyl zaměřen žádný pohyb Dvounosých. Epsalan nazval soustavu po sobě, první planetě dal jméno Destroy, druhé Arctis. Arctis je pro nás ideální. Co tomu říkáte?"

„Zakázal jsem ti používat znalostí, které telepaticky získáš, pokud ti to nedovolí ten, komu jsi četl myšlenky," zpražil Myšoba Rhodan.

Guckyho to však příliš nerozházelo. „Já vím, když jsem ale byl zvědavý a Alurin je pyšný jako byli staří Rusové..."

„Španělé," opravil ho Atlan.

„Tak Španělé, císaři Gonožale, ale také bys nemusel věčně poučovat. Alurin měl potíže s chlazením a začínají s opravou. Skočím se tam mrknout," vychrtil Myšob a byl pryč. Teď si už vzpomněl na možnost teleportace.

„Je zlomyslný," poznamenal Melbar Kasom. „Jednou mu

pořádně osolím tu jeho karotku."

„Jen si s tím malým nic nezačínajte," varoval Atlan. „Nezapomínejte, že je také telekinet a klidně vás nechá lítat někde u stropu.

Kasom na to neřekl nic a raději se šel porozhlédnout po něčem k snědku. Dva a půl metru vysokí a mohutní Ertrusane byli věčně hladoví a spořádali neuvěřitelné množství jídla. To Atlanovi bránilo vytvořit posádky z Ertrusanů, i když je považoval za schopnější než Epsalany. Loď s Ertruskou posádkou by musela zaplnit celou úložnou plochu zásobami jídla - vždyť oni byli schopni spořádat čtvrtku vola na svačinku.

Melbar Kasom, specialista USO, byl ovšem výjimečně chytrý muž a dobře věděl, co znamená Alurinův objev: brzké nasazení v nebezpečné operaci. Pro něj to znamenalo, že se musí pořádně posilnit, protože v průběhu operace nebude už na jídlo čas.

Programátor v plně automatizované kuchyni CRESTU II zbledl, sotva uviděl Kasoma ve dveřích. Kasom také neplýtl slovy a řekl pouze:

„Hlad."

I to si mohl ušetřit. Oba se znali tak dobře, až jim to nebylo milé. Vládce kuchyně právě chystal hostinu pro posádku IMPERÁTORA, ale pochopil, že ji neubrání. Měl prostě smolný den.

5.

Pět válečných superlodí opustilo útroby Troji. Lodě visely nad zvrásněným povrchem satelitu jako obrovské sloupy zakončené kulovitými hlavicemi a čekaly na povel k přesunu. Také šest nákladních lodí opustilo svá stanoviště a seřadilo se do klínovité letky.

Rhodan a Atlan zůstávali ještě na velitelském stanovišti Troji. Trója jim připadala najednou tichá a prázdná. Ustal rachot strojů, které otevíraly boxy pro start lodí, ustal ruch v chodbách, obrovské hangáry zely prázdnotou. Z deseti tisíc lidí tu náhle zůstalo o málo víc než dvacet: major Whooley a specialisté, určení k obsluze zařízení základny Trója.

V malém hangáru byl připraven ke startu letoun typu Pulec. Byl to nejmodernější pozemský kosmický letoun, který přes své malé rozměry byl vyzbrojen transformačním dělem.

„Na tomto programu jsou veškerá potřebná data o Alurinově soustavě. Pokud se tu znovu objeví Dvounosí," nařizoval Rhodan, „vyčkejte, zda se spokojí dálkovou analýzou. V případě, že by došlo k útoku nebo výsadku, okamžitě odstartujte a Trojů vyhoďte do povětří. je to jasné?"

„Naprosto, pane," ujistil Rhodana major Whooley.

„Dobře. Rozhodně se nepouštějte do boje. Dokázal byste zlikvidovat několik nepřátelských lodí, ale oni jich sem mohou stáhnout stovky. Pokud se vám podaří uniknout nepozorovaně, zůstaňte v této oblasti. je možné, že se tu objeví neohlášený konvoj nebo nějaká naše loď a není vyloučeno, že i my se z nějakého důvodu budeme muset vrátit. Rozhodně se neunáhluje, vzhledem k omezení spojení mohou vzniknout zcela nečekané situace."

„Rozumím, pane."

„Výborně. Děkuji vám za službu v těchto jeskyních kosmického střepu. Nyní, když vás tu zůstane tak málo, bude to ještě obtížnější. Musíte bedlivě sledovat náladu posádky a podniknout příslušné kroky v případě propuknutí ponorkové nemoci. Vím, jak je obtížné udržovat náladu mužstva v tak extrémních podmínkách, doufám, že to ale bude váš nejtěžší úkol. Rozhodně se můžete spoléhat na to, že

vás nenecháme v bryndě. V případě, že by se situace v mlhovině Andro-Beta stala kritickou a my ji museli opustit, pošleme pro vás. Váš Pulec nemůže překonat vzdálenost k Ruinovému transmiteru, proto se rozhodně nepokoušejte o samostatnou akci. Mnoho štěstí, Fracere!"

Rhodan a Atlan vystoupili v doprovodu majora na povrch a nastoupili do dvou připravených space jetu. Admirál se rozhodl, že poletí IMPERÁTOREM. Rozmluva pokračovala rádiem.

„Odkdy dáváš přednost jiné lodi, Arkonidane?" zeptal se podezíravě Rhodan. „Máš snad zase něco za lubem?"

„Rozhodně o tom budeš včas informován," odpověděl suše Atlan. „Budu tvořit s IMPERÁTOREM zadní voj. Na tom jsme se přece domluvili."

„A to je opravdu všechno?" nepřestával se vyptávat Rhodan.

„Všchno, Pozemšťane," ujistil ho se smíchem Atlan. „Vlastně ještě něco. Jestliže někdo na nás zaútočí tak nečekaně, že nestačíme uniknout do meziprostoru, povedeme s IMPERÁTOREM protiútok. Máš sice také přídatné stupně, ale nemáš tak krásně vyšňořený trup lodi. Souhlasíš?"

Rhodan váhal. Znal nelidskou tvrdost a neúprosnou logiku někdejšího admirála Arkonidanů. Byl schopen zaútočit sám na mnohem silnější svaz a vyvážit své nevýhody tisíciletými zkušenostmi. Proto Rhodan souhlasil, ale neodpustil si dovětek: „Beztak bys mě neposlechl."

Oba letouny odstartovaly. Za pár vteřin už byly v hangárech svých lodí, CRESTU II a IMPERÁTORA.

Major Whooley už byl zpátky na velitelském stanovišti Tróji, odkud mohl sledovat dění kolem satelitu na obrazovce i prostřednictvím zaměřovačů. Motory pěti válečných superlodi zaburácely najednou. Motory přídatných stupňů zapojeny nebyly, byly vyhrazeny pouze pro superdálkové lety.

Posádka Tróji mohla ještě několik okamžiků sledovat rádiové spojení mezi loděmi, ale brzy se stalo nesrozumitelným.

CREST II se postavila do čela konvoje nákladních lodí, ještě dvě válečné lodi zaujaly místa po stranách, ALARICH ho chránil shora z výšky pětadvaceti tisíc kilometrů, IMPERÁTOR zůstal daleko

vzadu, aby v případě nutnosti mohl uskutečnit i nejsložitější bojový manévr, aniž by ohrozil zadní loď konvoje.

Jedenáct obrovských kosmických lodí se brzy ztratilo z normální i infračervené obrazovky.

O pět minut později je zachytil hyperzaměřovač v dalekém mezihvězdném prostoru. Na zaměřovači pohyb superlodi v tomto prostředí působil jako orkán. Za několik vteřin však zrádná šoková vlna odezněla.

Whooley si otřel pot z čela, dvacet mužů stálé posádky Troje mlčelo. Od této chvíle věděli, že jsou nejosamělejší skupinou Pozemšťanů v celém kosmu. Tisíce takových skupin byly rozesety po celé Mléčné dráze, ale tam byly doma a mohly se kdykoliv dovolat pomoci.

Zde to bylo vyloučeno! Nejbližší základna Pozemšťanů byla vzdálena čtyři sta tisíc světelných let a to byla ještě dál od lidské galaxie.

Whooley nechal vypnout jaderné reaktory a zapnout nouzové turbíny, prakticky nezaměřitelné zvenčí.

„Pro dnešek jsme udělali dost, máte volno,“ vyhlásil Whooley. „Šéf dosáhne Alurinovy soustavy bez problémů. Kurz je stanoven a stačí dva lineární přelety, aby byl na místě. Orientace v okrajových oblastech mlhoviny není problém.“

„A co ten hyperohňostroj, co jsme zachytili, byl dost blízko od nás,“ poznamenal skepticky lékař posádky.

„To se stává při přechodu do meziprostoru, o nic nejde,“ lehce to odbyl major, byl to však příliš průhledný tah, než aby na to někdo skočil.

„Vždy s úsměvem,“ okomentoval to jeden z techniků. „Nu což, musíme si zvykat žít tu bez posádek pěti superlodí. Co se mě týče, budu teď aspoň deset hodin spát. Ten Alurin je vtělený d'ábel, každého by uštval. V životě jsem se tak ještě nezapotil. Mám dojem, že jsem odnosil na rukou stovky tun.“

Napětí povolilo. Až na tři odborníky ve službě u zaměřovacích přístrojů se ostatní rozešli, snad opravdu spát. Možná je čekaly dlouhé, nudné týdny.

6.

Whooley se mýlil. Rhodan nařídil provést tři skoky lineárním prostorem. Vyplývalo to ze snahy přejít do normálního prostoru co nejbliž určenému cíli. Každý přechod do normálního prostoru znamenal také upřesňování kurzu. Díky tomu se také konvoj potřeťi vrátil do Einsteinova prostoru v přesně stanoveném místě, ve vzdálenosti jednoho světelného měsíce od Alurinovy soustavy a to ze strany mimogalaktického prostoru. Taktická výhoda takového postupu byla zřejmá. Bylo tu možné celkem bez obav ponechat šest nákladních lodí a Rhodan to také učinil.

Alurinovy propočty byly velice přesné. Kosmonaut jeho kvalit nedělá chyby. Během své průzkumné cesty stačil zmapovat a zkatalogizovat hvězdy v okruhu padesáti světelných let kolem soustavy, již dal své jméno. To na Rhodana udělalo dojem, ačkoliv byl zvyklý na mimořádné výkony.

Prověření vlastní polohy a spolehlivosti Alurinových map zabralo necelou hodinu. Potom čtyři válečné lodě -CREST II, THORA II, NAPOLEON a IMPERÁTOR - odstartovaly k detailnímu průzkumu.

ALARICH pod velením plukovníka Masise, tělnatého, světlovlasého Pozemšťana, zůstal jako stráž u nákladních lodí.

Průzkumný svaz udělal poslední skok lineárním prostorem a vynořil se v bezprostřední blízkosti rudého slunce. Posádky si už zvykly na ztížení podmínek manévru s loděmi, vybavenými přídatnými stupni. Alurinovy zkušenosti a experimenty umožnily snížit obtíže manévrování v podmínkách nestability lodi a nebezpečí ulomení stupňů takřka na polovinu.

Rhodan kladl důraz na důkladné prozkoumání celé soustavy a zvlášť ho zajímala planeta Destroy. Čtyři lodě minuli slunce v takové blízkosti, že plynný obal hvězdy zasáhl ochranné štíty a způsobil poplach. Pozemšťané už dokázali zvládnout takové střety s přírodními silami, ale vyhýbali se jim. Působení přitažlivosti museli překonat stupňováním rychlosti. Skutečně nebezpečné byly jen nepředvídatelné protuberance a tvrdé záření.

Podle předpokladu však všechny lodě minuly slunce bez

poškození, jen obrazovky na okamžik vypověděly službu. Vzápětí se na nich opět objevil obraz mlhoviny. Její střed se odsud jevil jako zářivá skvrna, okrajové soustavy však byly dobře patrné a barevně rozlišené.

Deset minut po přeletu kolem slunce Alurinovy soustavy se na obrazovkách objevila také první planeta soustavy, Destroy, vzdálená jen osm milionů kilometrů. V důsledku relativistického efektu fáze supervysokých rychlostí se však posádkám zdálo, že uplynulo jen několik vteřin od vnoření do normálního prostoru.

Brždění prováděla automatika. Teprve když rychlost poklesla až k hodnotě jedné třetiny rychlosti světla, mohly posádky začít spoléhat na své vjemy bez obav ze značného zkreslení. Cílová planeta už byla docela blízko a Rhodan nařídil aby rychlost byla zmenšena na pouhých tři procenta rychlosti světla. Teprve za této podmínky bylo možné uskutečnit důkladnější analýzu planety z volného prostoru.

IMPERÁTOR se přiblížil ke CRESTU II a navázal s ní videospojení, zatímco další dvě lodi zaujaly pozice po stranách vlajkové lodi a zabezpečovaly průzkum vnějšího prostoru.

Videofonní spojení na bázi ultrakrátkých vln nepředstavovalo nebezpečí z hlediska zaměření. I kdyby byl použit zdroj o síle milionu megawattů, při rychlosti vln rovné rychlosti světla by trvalo stovky let, než by byly zaznamenány ve středu mlhoviny.

Když se na obrazovce objevil Rhodan, Atlan zvedl ruku na pozdrav. Za ním stal Alurin a dbal na to, aby byl vidět i na obrazovce CRESTU II.

„Je kvalita obrazu dostačující?“ zeptal se Rhodan.

„U nás ano,“ prohlásil Atlan. „Vidíš Alurina?“

„Jen do půlky obličeje. Můžete se naklonit kupředu?“ vybídl Alurina Rhodan, Alurin poněkud poklesl v kolenou a Rhodan pokračoval.

„Výborně, Alurine. Začínáme s dálkovou analýzou Destroye. Jaká měření jste provedl při objevení této soustavy?“

„Všechna myslitelná, pane. Zeměpisná a geofyzikální data už znáte. Průměr 16 tisíc kilometrů, gravitace 1,25 g, rotace 32,8 hodin, moře se vypařila, atomární síly vyrovnaly povrch. Svět vyzařuje

slabý modrozelený svit. Radioaktivita na některých místech je ještě velmi vysoká, jinde je již v normě. Naše měření radioaktivity, uvážíme-li poločasy rozpadu, ukazují, že svět byl zničen před necelými třemi sty lety. Veškeré snahy zachytit mentální impulsy zůstaly bezvýsledné. Na planetě není nic živého, pane."

„V tomto směru bych byl skeptický. Tím nechci nikterak zpochybňovat přesnost vašich měření, plukovníku. Existuje však dost živých bytostí, které nevyzařují žádné měřitelné mentální impulsy. Je ovšem pravděpodobné, že při katastrofě všechny tamější živé bytosti zahynuly. Všude jsou vidět obrovské trychtýře se sklovitými stěnami. To ukazuje na extrémní teploty. Děkuji, plukovníku. Nuže, Atlane, co navrhuješ? Přistaneme?"

„Ne," okamžitě tu myšlenku zamítl Atlan. „Jestliže se na Destroyi nějaký život přece jen zachoval, nemůže pro nás být nebezpečný. Musíme letět rovnou ke druhé planetě a co nejrychleji se postarat o bezpečný úkryt. Ani v této okrajové soustavě nemůžeme po týdny jen tak létat a doufat, že nás nezaměří."

Rhodan souhlasil. CREST II a IMPERÁTOR zamířily rovnou k cíli, kdežto NAPOLEON a THORA II je jistily. Lodě byly uvedeny do stavu bojové pohotovosti. Baterie měly rozděleny palebné sektory. Hlavně transformačních děl byly vysunuty z pancéřovaných kupolí, ke střelbě byly připraveny i dezintegrátory, impulsní děla, arkonské plamenomety a zbraně na fyziologické bázi.

Lidé se snažili uniknout pozornosti, pokud by však byli objeveni a zaútočilo na ně třeba celé loďstvo vejcovitých lodí Dvounosých, byli připraveni dokázat, že čtyři pozemské válečné superlodeě imperiální třídy na ne stačí.

Odborníci na CRESTU II už měli dostatek příležitostí seznámit se se zbraněmi Dvounosých. Byli natolik zkušení, že jim stačilo vidět zásahy jejich zbraní při útoku na Mobyho, aby přesně určili na jaké bázi fungují, jejich kapacitu a jaké škody mohou způsobit na ochranných štítech nebo pancéřování pozemských lodí.

Vejcovité lodě Dvounosých nepředstavovaly vážné nebezpečí, i v tomto případě však platilo: stokrát nic umožnilo osla. Rhodan dával přednost tomu, aby lodě zůstaly neobjeveny.

Po pěti hodinách standardního času, které se díky časovému

paradoxu rovnaly pouhým čtyřem minutám lodního času, se CREST II dostala do těsné blízkosti planety Arctis. Arctis byla takřka stejně velká jako Země a měla kyslíkovou atmosféru. Její nejnápadnější zvláštností byla protáhlá elipsovitá oběžná dráha, která způsobovala značné teplotní výkyvy. Jeden oběh trval čtrnáct let a z nich po jedenáct let byla průměrná teplota na planetě padesát stupňů Celsia pod nulou, kdežto zbývající tři roky deset stupňů nad nulou.

Ledový příkrov nestačil roztát během těchto teplých období a tak byla celá planeta pokryta ledovou vrstvou osm až deset kilometrů silnou. Reliéf povrchu pod ledem nebylo možné rozeznat.

Planeta byla neobydlena. Dvounosí zřejmě o tento ledový svět neměli zájem, ostatně se zdálo, že obecně dávali přednost mrtvým tělům Mobyů v jejichž obrovských dutých prostorách si vytvořili zvláštní způsob života, který jim vyhovoval. Rhodan byl přesvědčen, že Arctis ani nenavštívili.

„Ztrácíme čas," ozval se videofonem Atlan. „Alurin už po celý den zkoumal planetu, jeho výsadkáři a průzkumné sondy zjistili, co se zjistit dalo. Ta planeta je ideální. V ledovém pancíři můžeme poměrně snadno vyhloubit hangáry a skladiště libovolné velikosti. Naší stavební inženýři mají zkušenosti s prací v ledu, tepelnou izolací prostor a tak dále. Na co ještě čekáme?"

Rhodan však jen mlčky pozoroval ledový příkrov planety na obrazovce před sebou. To Atlana dráždilo. „je tam dostatek kyslíku, nemusíme ho proto vyrábět, co ještě chceš?"

„Stále myslím na Destroy," zamyšleně pronesl Rhodan. „Kdo tam rozpoutal to jaderné peklo? Šlo o sebevražednou občanskou válku mezi obyvateli planety, nebo o zásah cizí mocnosti? Dokážeš mi odpovět?"

„Odpověď by nám mohl přinést jen výsadek na Destroy, který by musel důkladně prozkoumat krátery a ruiny, pokud tam nějaké zbyly. To by však mohlo trvat kolik dní. Máme snad tolik času? Pozemšťané jsou posedlí řešením záhad, ale ze strategického hlediska je to za stávajících podmínek absurdní. Pronikli jsme do předsálí Andromedy, dá-li se to tak říci, aniž bychom věděli, jak to tu vypadá. Budoucí historici asi budou kroutit hlavou, když budou popisovat, jak se pět válečných lodí odvážilo do cizí a neznámé

galaxie, aby zabránilo hroící invazi. Žádný rozumný člověk by to neudělal! A najednou chceš detailně řešit jednu záhadu! Až budeme bezpečně ukryti v ledu, potom se uvidí, ale teď opravdu není čas na zkoumání nějakých trosek a trychtýřů."

„Správně," řekl Icho Tolot, který stál vedle Rhodana.

Uplynuly však ještě tři minuty, než Rhodan vydal rozkaz.

„To je ono, pane," vyhrkl Alurin a radostně se zašklebil.

„Je to génius," řekl Atlan s hlubokým přesvědčením. „Za všechno, čeho lidstvo dosáhlo, vděčí jemu. Jen občas potřebuje rýpnout."

„Na to jste vy ten pravý, pane," ujistil ho Alurin.

„To doufám, Heske. Ale někdy není lehké být jeho dobrým přítelem. Co se tam děje?" zvolal, když viděl, že z CRESTU II vylétá space jet.

„Kurýr ke konvoji," oznámil náčelník zaměřovací služby.

CREST II se vnořila do atmosféry Arctisu. Na obrazovce byly zřetelně vidět rozžhavené vzdušné proudy obtékající sestupující obří loď. Místem přistání byl určen rovník. Vzhledem k tomu, že planeta byla právě nejdál od slunce to nemělo valný význam. Pouze ledová vrstva tu byla mocná jen osm kilometrů a turbulence o něco menší než na severní a jižní polokouli.

CREST II zůstala viset pět kilometrů nad povrchem udržována antigravitačním polem. Na ledovou plochu byla vysazena pouze pracovní komanda robotů, vybavená veškerou potřebnou technikou. Skoro zároveň se do ledového krunýře začaly zavrtávat žhavé paprsky, vysílané z CRESTU II. Hustá oblaka páry, která vyvěrala z ledového krunýře taveného žhavými paprsky, byla tlakovou vlnou z lodi směřována na jih, kde se brzy proměňovala ve sních a ledové krystaly. Byl to nejnenápadnější způsob hloubení úkrytů - na Arctisu sněžilo často.

„Rhodan neztrácí čas," spokojeně konstatoval Atlan a spojil se opět s CRESTEM II. Rhodan se objevil na obrazovce už ve skafandru.

„Právě jsem tě chtěl požádat, Atlane, abys převzal dohled nad vnější ochranou. Já se soustředím na přípravu hangárů," řekl Rhodan ještě než Atlan stačil promluvit. „Budou to jen prozatímní úkryty,

samozřejmě, potom se do toho budou ještě muset dát technici a stavební vojsko. Ale musíme sem co nejdříve dostat i dopravní loď. Podle mě je IMPERÁTOR ideální jako ochrana konvoje vzhledem k jeho nádhernému maskování. Souhlasíš?"

„Samozřejmě," odpověděl bez rozmýšlení Atlan, kterého to už také napadlo. „Zatím si vyberu optimální pozorovací stanoviště dost daleko od vás. Jen mi pošli bratry Woolverovy."

Rhodan souhlasil a dvojčata využila rádiových vln k přesunu na IMPERÁTOR. Bratři se zhmotnili jeden po druhém těsně před obrazovkou videofonu. Bylo to dílem okamžiku, nejdříve se vzduch rozechvěl a začal světélkovat a vzápětí už oba bratři z Imartu stáli před Atlanem a salutovali. Podobali se navzájem jako vejce vejci. Od Pozemšťanů se lišili pouze nazelenalou barvou kůže a velkým objemem hrudního koše. Řídká atmosféra na jejich rodné planetě postupně vedla ke značnému zvětšení objemu plic dalších generací kolonistů.

Rakal a Tronar Woolverové měli zvláštní schopnost odhmotnit se a vplýnout do libovolného energetického proudu a opět se zhmotnit na jeho konci. Tímto způsobem dokázali překonat neuvěřitelné vzdálenosti. Oba patřili k tajnému sboru specialistů USO admirála Atlana.

Atlan pozdravil oba urostlé majory na nichž vůbec nebylo znát, že právě překonali vzdálenost padesáti tisíc kilometrů rychlostí světla. Hyperrychlé vlny byly pro ně ideálním dopravním prostředkem.

„Považoval jsem za rozumné, abyste se přemístili na IMPERÁTORA," oznámil Atlan. „Máte nějaká zvláštní přání, potřebujete něco z CRESTU II?"

„Nikoliv, máte tady všechno, co potřebujeme," ujistil ho Tronar.

Atlan propustil oba mutanty a klidně čekal, až zaměřovači oznámí objevení se konvoje. Za deset minut se vynořil z lineárního prostoru. Konvoj spolu se space jetém, který obstaral kurýrní službu, se objevil pouhých deset milionů kilometrů od Arctisu. Okamžitě po vstupu do normálního prostoru, loď zamířily přímo k zamrzlé planetě. Hned první údaje o směru a rychlosti pohybu konvoje však Atlana znepokojily. Nebyl sám.

„Řítí se bezhlavě, pane," hlásil nadporučík Trimar Noser. „Musí uskutečnit brzdicí manévr, nebo proletí kolem Arctisu jako střela."

„Právě," zareagoval stručně Atlan. Konvoj se pohyboval takřka rychlostí světla, to bránilo i spojení na ultrakrátkých vlnách, byly pomalé. A konvoj stále zrychloval.

„Vstříkují další palivo, pane," hlásil zaměřovač. Na můstku IMPERÁTORA se rázem rozhostilo ticho. Všechny pohledy byly upřeny na Atlana, ten však nedal ničím najevo, co si myslí o tom podivném zrychlení. Teprve když o tři vteřiny později konvoj začal brzdít se stejnou razancí a z lineárního prostoru se zároveň daleko za ním vynořil ALARICH, přikývl.

„Plukovníku Alurine! Připravte loď k boji. Havarijní komanda na místa. Ať je ze mě lodní kuchtík jestli konvoj nezaměřil hodně nepřátelských lodí. Připravte přechod do lineárního prostoru. Majore Echelore, zaříd'te videofonní spojení s CRESTEM II. Konvoj prchá, to je jasné," rozkázal Atlan.

Na IMPERÁTOROVI se rozezněly poplachové sirény. Dva tisíce mužů se rozběhlo na svá stanoviště a každý z nich byl mistrem ve svém oboru, každý měl nejméně tříleté praktické bojové zkušenosti.

IMPERÁTOR zamířil ke konvoji, aby se dalo navázat rádiové spojení.

V této chvíli se ohlásil také Rhodan. Mluvil naprosto klidně: „Vidím, že jsi pochopil situaci. Přerušili jsme práce na budování základny a všechny mě lodě jsou připraveny k bojovému startu. Co zamýšlíš?"

„Nejdříve vyslechnu velitele konvoje. Pokud se objeví Dvounosí, ukážu se jim. Budu se spíš předvádět než bojovat a po prvním zásahu do ochranného štítu IMPERÁTORA se dám na útěk.

Navrhuji, aby tvoje lodě zůstaly v ochranném stínu planety a vyčkaly, jak budou Dvounosí reagovat na objevení se IMPERÁTORA. V případě, že nás budou pronásledovat a tudíž odsud zmizí, můžete klidně pokračovat ve své práci. V nejhorším je protáhnu celou mlhovinou až na východní stranu. To by mělo Mistry ostrovů přesvědčit, že se jedná o osamocenou loď Maahků. Maskování IMPERÁTORA připomíná maahkské konstrukce.

Spojení je stále horší. Končím."

Rhodan ještě něco řekl, ale Atlan mu už nerozuměl. Vzápětí se však ohlásil major Fromer Hatski, kapitán ANBE 3.

„Mluvte rychle, čekáme další spojení. Proč prcháte?" vyhrkl Atlan.

„Zaměřili jsme svaz vejcovitých lodí na západní straně," nevzrušeně hlásil korpulentní major, známý svým neotřesitelným klidem. „Byl ve vzdálenosti pouhých jedenácti světelných let od nás. Určitě jsme byli také zaměřeni. Svaz tvořilo přes třicet lodí. Podrobnější zprávu může podat kapitán ALARICHU, který zůstal déle v normálním prostoru a pokračoval v pozorováních po tom, co jsme unikli do lineárního prostoru."

„Rozumím, děkuji. Další rozkazy dostanete od Rhodana."

Kapitán ALARICHU byl už na příjmu a navázal na hlášení Hatskiho: „Svaz Dvounosých se nyní nachází v prostoru, kde jsme vyčkávali. Konvoj byl zaměřen. Nyní se patrně snaží odhadnout směr jeho pohybu. Pozor! Svaz se skládá nejméně ze čtyřiceti velkých lodí. Opustili jsme prostor po objevení se prvních lodí svazu v naší blízkosti," uvedl plukovník Masis.

Atlan stačil jen poděkovat a lodi se opět natolik vzdálily, že spojení bylo přerušeno. IMPERÁTOR už se také blížil rychlostí světla. Atlan si oblékl kosmický ochranný oděv.

„Všechna stanoviště ohlásila dosažení nejvyššího stupně pohotovosti, pane," oznámil mu Melbar Kasom. „Dovolte, abych se zeptal, zda to myslíte vážně?"

„Pokud máte na mysli rizikové nasazení, potom ano. Musíme za každou cenu odlákat Dvounosé od Alurinovy soustavy. Kapitáne, připravte ke startu jeden z maskovaných Pulců. Bez posádky! Bude řízen automaticky."

Alurin zpravidla chápal rozkazy rychle a nepotřeboval se na nic ptát, tentokrát zůstal zaraženě stát. „Maskovaný letoun třídy Pulec, pane?" opakoval nevěřícně.

Atlan dopnul skafandr, přezkoušel jeho funkce a teprve potom odpověděl: „Správně. Máte přece připraveny dva maskované stroje, že?"

„Ano, pane, pro průzkumné lety."

„Jeden budete muset oželeť. Propojte centrální palubní mozek s automatikou řízení. Program zpracuji sám.“

Všechno bylo připraveno během krátkého skoku lineárním prostorem - na vzdálenost pouhého světelného měsíce. Když se vrátili do Einsteinova kosmu byli už Dvounosí v tomto prostoru!

7.

Posádku IMPERÁTORA tvořili mistři svých oborů. Okamžitě provedli sofistikovaný klamný manévr. Mezi národy Mléčné dráhy nebyl jediný, jehož posádky by byly schopny provést něco podobného tak rychle a dokonale jako Pozemšťané nebo příslušníci národů, kteří z nich vzešli.

Každý pozorovatel by musel mít dojem, že IMPERÁTOR pronásleduje malý letoun, který se vynořil z lineárního prostoru snad o vteřinu dříve než obrovská loď. Fantasticky upravený Pulec však okamžitě po návratu do normálního prostoru dosáhl maximálního zrychlení a méně pohyblivý IMPERÁTOR se začal viditelně opoždovat. Během okamžiku se vzdálenost mezi pronásledovaným a pronásledovatelem zvětšila o tři sta tisíc kilometrů. Žádný pozorovatel ovšem nemohl tušit, že KI-10 je řízen z IMPERÁTORA.

Teprve když vzdálenost byla dostatečná, nabral rychlost také IMPERÁTOR. Rychlost obou lodí se vzápětí vyrovnala. Tou dobou už byla zpracována data o poloze a rychlosti lodí Dvounosých. Od IMPERÁTORA je dělilo pouhých osm milionů kilometrů. Bylo to příliš pro boj, ale pro zaměřovače vejcovitých lodí byla hračka sledovat válečnou superloď. To bylo nepochybné, stejně jako to, že nyní vše záleželo na výpočetní technice nepřítelů, která měla propočíst pravděpodobnou dráhu letu obou sledovaných strojů.

Záměr se mohl zdařit pouze v případě, že velitel nepřátelského svazu bude dosti pohotový, aby během třiceti vteřin přešel do lineárního prostoru a nadsvětelnou rychlostí dohonil IMPERÁTORA.

Impulsní motory duněly. Daleko vpředu šlehalý plameny z otvorů v plášti Pulce, který však ve skutečnosti nebyl poškozen, šlo pouze o součást maskování a plameny způsobovaly menší nálože, umístěné na vnější straně trupu v místech, kde drobné poškození pláště nebylo nebezpečné. Nezasvěcený pozorovatel však musel usoudit, že v lodi zuří požár v důsledku předchozích zásahů. Z toho bylo možné vyvodit závěr, že IMPERÁTOR už dlouho pronásleduje malou loď, která přešla do lineárního prostoru jen proto, aby unikla soustředěné palbě svého pronásledovatele. Občasné výbuchy pak

dokládaly, že Pulec je už nejspíš neschopen vyvinout nadsvětelnou rychlost.

Maskování Pulce bylo výbornou ukázkou důkladnosti specialistů USO -nikdy nepřehlédli žádnou maličkost! Pravděpodobnost úspěchu přechodu do lineárního prostoru musela být velmi vysoká, aby se nepřítel pro ni rozhodl.

Z tohoto důvodu KI-10 také neměl ustaven ochranný štít. Pro nezasevěného pozorovatele to musel být další důkaz, že letoun je těžce poškozen, ve skutečnosti to však především umožňovalo v případě nutnosti vypnout automatické řízení Pulce a zapojit dálkové ovládání.

Atlan čekal. Uplynula minuta, ale flotila Dvounosých zůstávala na svých pozicích. Všechny zbraňové systémy s výjimkou nejtěžších transformačních děl již byly připraveny ke střelbě.

„Žádám o povolení k palbě," ozval se z reproduktoru hlas velitele dělostřelectva majora Unise Heyta, kdysi příslušníka Modré gardy plophoského Vůdce Iratia Hondro, proslulé svým drilem.

„Těžké rozhodování, co?" prohodil s úšklebkem Alurin. „Kdybych byl na jejich místě, tak už jsem dávno tady."

„Palbu nepovoluji. Počkejte ještě minutu," rozkázal Atlan a obrátil se k Alurinovi. „Proto jste také kapitán lodi USO, plukovníku."

Čas se nekonečně vlekl, ale než uplynula další minuta, nepřátelský svaz se přece jen dal do pohybu a vnořil se do lineárního prostoru.

„Konečně se probudili, je čas, pane," ohlásil Alurin.

„Majore Heyte, povoluji palbu!" křikl do mikrofону Atlan.

Major s ulehčením stiskl tlačítko a jeho děsivé varhany zaburácely. Proud energie vytryskl směrem k unikajícímu Pulci a letoun nápadně ztratil rychlost. Zdálo se, že byl nedobrovolně přinucen brzdit. Toto zbrzdění bylo nutné, aby střely impulsních děl mohly zasáhnout cíl. V příštím okamžiku také letoun dostal první zásah.

Šedovlasý major Heyt stiskl zuby a raději se nedíval na šklebící se obličej své podřízených - střela o letoun jen škrtla. Major měl rozkaz zasáhnout stroj nejméně třikrát, aby nepřítel získal falešnou

představu o přesnosti palby IMPERÁTORA, přesto bylo pro hrdého příslušníka plophoských gard ponižující střílet tak nepřesně. Další salva opět jen trochu poškodila unikající letoun, Tentokrát však už všichni pochopili, že major střílí přesně jako snad nikdy. Bylo obtížné nezničit tak malý stroj jedinou salvou, ale Heyt to dokázal, dokonce třetí zásah ještě nebyl rozhodující.

„Výborně, Heyte," ozval se Atlanův hlas. „Předvedl jste mistrovský kousek, teď už ale Pulce zničte, jinak by to bylo podezřelé."

„K čertu, vždyť stojí tři sta milionů solarů, jestli ne víc," zvolal rozčileně Heyt. „Nemůžeme přece takhle pořád vyhazovat peníze!"

Přesto opět stiskl tlačítko a tentokrát jeho střela měla zasáhnout naplno. Stalo se a KI-10 se proměnil v žhavou kouli plynů. Byl nejvyšší čas, protože z lineárního prostoru se jedna po druhé vynořovaly vejcovité lodě. Dvounosým trvalo dlouho, než se rozhoupali k provedení nezbytného manévru, ale potom ho uskutečnili až nepříjemně přesně: jejich lodě se objevily před i za IMPERÁTOREM. Vlajková loď USO byla obklíčena ze všech stran.

„To není špatné," konstatoval uznale Alurin. „Chcete vyzkoušet sílu jejich zbraní, pane?"

„A máme tu druhý důvod, proč tu jsme," prohlásil Atlan. „Nesmíme dopustit, aby poznali, že našim cílem byla Alurinova soustava."

„Pronásledovali jsme přece zrádce, který se pokoušel uniknout," namítl Alurin. „Byla to honička, ne cílený let. Mohli jsme zabloudit kamkoliv."

„Nepodsouvejte Dvounosým svůj způsob uvažování, Heske," upozornil Atlan. „Snažili jsme se, aby to tak vypadalo, ale nevíme jak uvažují a nakolik jsou podezíraví. Musíme je dokonale přesvědčit. Zkřížili nám cestu. Co uděláme? Vlétáme mezi ně?"

„Když teď máme ty přídatné stupně, nám snad ani nic jiného nezbyvá, pane. Naše manévrovací schopnost..."

„Právě," přerušil ho s ironickým úsměvem Atlan. „O to jde. Proveďte úhybný manévr po vertikále."

IMPERÁTOR prováděl změnu kurzu pomalu, přesto však Dvounosí zareagovali až po třinácti vteřinách.

„Jsou pomalí, to tam spí, nebo jim nefunguje přenos od výpočetní techniky ke strojům?“ komentoval svá pozorování Alurin. „Ale ne, když se do toho dají, tak jsou rychlí a přesní. Vypadá to, že je pomalé vyhodnocování. Naše pozitronika je zřejmě mnohem rychlejší než jejich zařízení.“

„To nám nestačí, potřebujeme o nich vědět víc,“ rozhodl Atlan. „Přesuňte transformační děla do palebných postavení. Nasad'te veškeré palebné prostředky. Musíme vyzkoušet, jak jejich ochranné štíty reagují na zásahy různých druhů zbraní.“

Alurin se však mýlil. I změna kurzu Dvounosým trvala dlouho. Atlan však rozhodně nehodlal využít výhod lepší manévrovací schopnosti a uniknout. Celá operace budování předmostí v mlhovině Andro-Beta závisela do značné míry na tom, jakou palebnou silou disponuje loďstvo Dvounosých, které mlhovinu střeží, a admirál Atlan se rozhodl, že ji v tomto prvním střetnutí i důkladně prověří.

Brzy bylo jasné, že Dvounosí nejsou zdaleka tak nebezpeční jako Maahkové. IMPERÁTOR snížil rychlost na pětáctýřicet procent rychlosti světla těsně před tím, než se vzdálenost mezi ním a nepřítelem snížila na dostřel dalekonosných zbraní, tj. na tři miliony kilometrů. Atlan riskoval hodně, neriskoval však vše.

Nepřátelský svaz se skládal ze čtyřiačtyřiceti lodí, z nichž polovinu tvořily největší lodě, s nimiž se Pozemšťané v Andro-Betě setkali: byly pět set metrů dlouhé, Polokulovitá mohutná příď měla v průměru sto padesát metrů, zúžená zád' - čtyřicet. Ze zádí vybíhala jedna mohutná hnací tryska a několik mnohem menších kormidelních trysek.

Tento způsob pohonu a řízení kosmických lodí už Pozemšťané dávno překonali. Alurin musel provádět své manévry velmi pomalu, aby mu zastaralé lodě stačily, i když přídatné stupně snižovaly i manévrovací schopnosti IMPERÁTORA.

Když se IMPERÁTOR dostal do křížové palby Dvounosých, ukázala se další slabina jejich loďstva. Přesnost střelby byla minimální. Devadesát procent střel míjelo cíl ve vzdálenosti od dvaceti do tří set kilometrů, dalších osm procent ve vzdálenosti od pěti do dvaceti kilometrů, jedna celá, osm desetin procenta ve vzdálenosti od jednoho do pěti kilometrů a jen dvě desetiny procenta

střel zasáhly ochranný štít IMPERÁTORA nebo prolétly v těsné blízkosti. Znamenalo to, že celý svaz měl asi stejnou palebnou účinnost jakou by měla jedna loď s jedním dělem, které by střílelo přesně.

Při takové přesnosti palby bylo v podstatě jedno, zda střílí čtyřicet lodí nebo čtyři sta, ukázalo se, že početní převaha poskytuje Dvounosým minimální výhodu. Obrovské energetické agregáty IMPERÁTORA sytily ochranný štít deseti miliony megawattů, což by mohlo krýt spotřebu větší industrializované planety. A to ještě bylo možné výkon o dvacet procent zvýšit použitím rezervních zdrojů.

Termické paprsky Dvounosých vypadaly působivě, ale sotva mohly představovat nebezpečí pro ochranný štít válečné superlodi USO. K tomu, aby byl štít vážně poškozen nebo prolomen, by museli Dvounosí soustředit palbu deseti lodí do jednoho místa štítu. Bylo však zřejmé, že toho nejsou schopni, alespoň ne při větších rychlostech.

IMPERÁTOR duněl jako obrovský gong. Byla to však také jediná nepříjemnost, kterou způsobovaly zásahy termických střel Dvounosých. Pozemským konstruktérům se dosud nepodařilo eliminovat chvění lodi při zásazích, které pak vedlo k těmto nepříjemným zvukovým efektům. Zkušená posádka byla na to už zvyklá a skoro to dunění nevnímala. Všichni už pozapomněli jaký šok prožívali, když to dunění zaslechli poprvé.

Předpisy nařizovaly posádce oblékat v bojové situaci kosmické ochranné oděvy včetně přileb se zvukovou izolací a tak domluva byla možná pouze vestavěným komunikačním systémem.

IMPERÁTOR po celé tři minuty neodpovídal na nepřátelskou palbu. Když konečně vypálil první salvu nikdo by to asi ve zdraví nepřežil bez tlumičů. Celá loď se otřásala nesrovnatelně více než při zásazích nepřátel, působilo to jako výbuch sopky.

Unis Heyt ovládal svou pozitroniku vpravdě mistrovsky. Byl jako srostlý s přístroji, i když je neměl rád. Mrzelo ho, že vlastní zamíření provádějí stroje a on pouze koordinuje jejich činnost, nejraději by mířil sám, i když věděl, že je to nemožné.

První salva impulsních děl proměnila dvě nepřátelské lodi v

zářivá jaderná slunce.

„To - to snad není pravda!" vykoktal Heske Alurin.

„Cože? A před těmihle se už po celé týdny skrýváme," přizvukoval mu Heyt a nebyl sám. Na rádiových vlnách se rozpoutala vzrušená diskuse.

„Ticho!" rázněji ukončil Atlan, který dobře věděl, co jeho muži cítí. „Nenechte se unést a nepodceňujte nepřítele. Není problém zničit sebevětší loď, pokud má slabý ochranný štít. ty vejcovité lodě jsou dobré stroje. Před nějakými čtyřmi sty lety jedna taková loď mohla zničit Zemi a všechny planety sluneční soustavy. Dobře si pamatuji, jak se Pozemšťané třásli strachy, když se v jejich blízkosti objevilo loďstvo Topsiderů. A to měli podstatně horší lodě než mají Dvounosí. Nepovažujte se za polobohy, vy barbaři. Vyjádřil jsem se dostatečně jasně, aby vám trochu spadl hřebínek? Aspoň doufám, že to stačí. Žádám, aby si posádka zachovala chladnou hlavu. Podceňování nepřítele vede k porážce, uznání jeho kvalit je poloviční vítězství.

To byla vůdčí zásada už v arkonském loďstvu. Co vás tak pobavilo, plukovníku, že se šklebíte?"

„Jen tak, pane, jen tak," zamumlal Alurin, ale potutelný úsměv mu nezmizel z tváře dokud neuslyšel hlášení ze zaměřovací centrály.

„Zde Echelor," ohlásil se náčelník. „Nepřítel nás nutí k pokračování v boji. Změnil kurz na souběžný s námi a znovu nás obkličuje."

Alurin se naklonil k obrazovce infračerveného vidění na níž bylo jasně patrné přeskupení nepřátelských sil. Prozrazovala však ještě něco, co dosud neviděli. Náhle se objevily planoucí jícny děl a zářivé dráhy bojových paprsků.

IMPERÁTOR byl stále ještě rychlejší, ale Dvounosí mistrně manévrovali a díky rozptylu svých lodí se dokázali značně přiblížit k vlajkové lodi. Nyní byl boj už veden na mnohem bližší vzdálenost. Ale Alurina to nevyvedlo z klidu.

„Máme dvě možnosti, pane. Buď se začneme bránit doopravdy, nebo nabereme rychlost, unikneme z dostřelu a zmizíme v lineárním prostoru. Nejsou schopni nás dohonit, pane," oznámil plukovník.

Situace se skutečně stávala vážnou. IMPERÁTOR byl během tří

vteřin osmkrát zasažen. Z ochranného štítu vyšlehly pekelné plameny.

„Zatížení osmadvacet procent, ale narůstá," hlásil hlavní inženýr.

„Jednou i nejlepší štít bude proražen," zavrčel major Heyt. „Volám můstek. Žádám o dovolení zahájit palbu z těžkých děl."

Atlan však stále váhal. Alurin tušil, že admirál svádí těžký vnitřní boj a věděl proč. I když byl Epsalan, zůstával člověkem. Byla mu cizí tvrdost Arkonidanů, jejich neúprosná logika, která nebrala ohledy na životy inteligentních bytostí při dosahování stanovených cílů.

„Admirále, přece nechcete...?" vyhrkl zděšeně. „Konec konců jsme to my, kdo sem vpadl, ne oni. Na to nezapomínejte, prosím..."

„To je nepodstatné," přerušil ho ostře Atlan. „Pozor, všem: Dvounosí, stejně jako Maahkové, tvoří jen pomocné sbory Mistrů ostrovů. Jednají z jejich rozkazu a mohou být tudíž považováni za válčící stranu. Válečný stav mezi námi a Mistry trvá již od chvíle, kdy se na Kahalu objevilo invazní loďstvo. Kdyby naše akce v důsledku prozrazení základny Arctis ztroskotala, hrozí Mléčné dráze obrovská invaze. Je pravděpodobné, že pokud zmizíme, velitele nepřátelského svazu napadne prohledat Alurinovu soustavu. Jeho znalosti o naší výchozí pozici ho k tomu musí vést. Tento údaj proto musí zmizet. Rozkazuji: zničit nepřátelský svaz a ponechat jedinou loď. Máme zájem na tom, aby Mistři ostrovů dostali panickou zprávu od posádky, která přežije. Majore Heyte, povolují palbu ze všech zbraní salvami s maximální účinností. Začněte."

Alurin zbledl. Věděl, co tento rozkaz znamená. „Nevím, zda by Rhodan souhlasil s vaším rozhodnutím, pane," pokusil se ještě admirála zviklat.

Atlan však neodpověděl, beztak už na bylo jakoukoliv odpověď pozdě. IMPERÁTOR se proměnil v netvora, chrlícího zkázu na všechny strany.

Vlajková loď USO sama disponovala dvaceti transformačními děly nejtěžšího kalibru, nejtajnější zbraní Impéria. V podstatě to byly malé transmutery, z nichž vystřelovaly bomby jako hyperimpulsy. Konečnou stanicí transmuteru byl zaměřený cíl. Pokud tento cíl měl hyperenegetický ochranný štít, byl účinek transformačního děla ještě

ničivější, protože vyzařované bomby reagovaly zvlášť silně s umělými poli podobného druhu. Jejich účinnost se rovnala tisíci miliard tun TNT.

Dvounosí se pohybovali ve vzdálenosti tří set tisíc kilometrů. Ideální vzdálenost. Vše se odehrálo během několika vteřin. Najednou vzplálo dvacet ultramarínově zářících sluncí, která se neuvěřitelnou rychlostí zvětšovala. Oslepující záře dosáhla v jediném okamžiku obou obrovských umělých sluncí napravo a nalevo od IMPERÁTORA. Energetické proudy se střetly a dále umocňovaly jaderné procesy nepředstavitelné síly. Přes třicet vejcovitých lodí zmizelo v tom pekle skoro nepozorovaně. Jednotlivé výbuchy nešlo rozeznat.

Tlaková vlna plynů a záření vychýlila IMPERÁTORA z kurzu. Loď byla příliš blízko takto umocněných detonací, protože i obě umělá slunce se začala rychle zvětšovat.

Alurin nečekal na rozkaz a nasadil zrychlení 600 km/s² a prchal se svou lodí z vražedné zóny. Atlan neřekl ani slovo a ve tváři se mu nehnul ani sval. Rozpoutal peklo, ale to udělal již mnohokrát během deseti tisíc let svého života.

IMPERÁTOR unikl. Energetické bouře se tříštily o ochranný štít a mohutné protuberance umělých sluncí ho už nemohly dosáhnout. Také v epicentru vražedných výbuchů se situace začala zklidňovat a zaměřovači mohli pokračovat ve své práci. Objevili jen devět nepřátelských lodí z původních čtyřiačtyřiceti.

Toto hlášení vytrhlo Atlana z jeho netečnosti. „Zapomněl jste na můj rozkaz, majore Heyte? Řekl jsem, že má uniknout jen jedna, rozumíte, jedna loď! Palte!“ vyštěkl do mikrofonu.

Heyt by neváhal ani okamžik, kdyby měl před sebou Maahky, Akonany, nebo jiného nepřítele, který disponuje rovnocennou technikou, tentokrát však tiše zaklel než opět stiskl tlačítko automatického programování. Automatika pracovala s vražednou jistotou i když se IMPERÁTOR pohyboval rychlostí šedesáti procent rychlosti světla.

Heyt se rozhodl vynechat transformační děla a použít jen termických zbraní a dezintegrátorů. Docela stačily a v příštích vteřinách se osm vejcovitých lodí proměnilo v obrovské shluky

plynů. Nepřátelská střelba ustala.

„Zpomalte na třetinu rychlosti světla!" rozkázal Atlan a Alurin tlumočil jeho rozkaz dál. Zbylá loď Dvounosých v panice prchala nejvyšší rychlostí a zároveň bez přestání vysílala na hypervlnách. Jejich poselství muselo být slyšet po celé mlhovině Andro-Beta.

Pozemšťané měli dost času, aby zvládli jazyk Dvounosých a zoufalá posádka své vysílání ani nekódovala. Nebylo to hlášení, ale zoufalé volání o pomoc. Přesto kapitán prchající lodi dokázal velice přesně popsat IMPERÁTORA a samozřejmě i zákazonosnou účinnost jeho zbraní.

„Nevěřím, že by se Dvounosí po tomhle rozhodli prohledávat Alurinovu soustavu," prohlásil Atlan, když si přečetl pásek s překladem poselství prchající lodi. „Cíle této bitvy bylo dosaženo. Plukovníku, podejte zprávu Prvnímu administrátorovi krátkým impulsem a připravte let lineárním prostorem napříč mlhovinou. Chci se objevit na východní straně."

Loď Dvounosých se už skryla v lineárním prostoru a IMPERÁTOR ji následoval o osm minut později.

Rhodan obdržel zprávu, tvořenou jen dvěma symboly, v ochranném stínu planety Arctis. Symboly oznamovaly pouze, že vše je v pořádku a loď nepoškozena. Ale ze zpráv zaměřovačů o jaderném pekle v prostoru pohybu IMPERÁTORA Rhodan věděl přesně, co se stalo. Všichni si to domysleli. Důstojníci mlčky očekávali, co řekne Rhodan.

„Náš přítel opět udeřil po arkonsku," řekl tiše. „Jsem rád, že jsem nevěděl, co Atlan podniká. Plukovníku Rudo, vyšlete poručíka Redhorse s jeho Pulcem, ať se podívá, zda nelze někoho zachránit. Spěchá to!"

Epsalan zmizel a Rhodan vydal rozkaz pokračovat ve stavbě hangárů v ledovém krunýři planety.

„Konečně, už jsem si myslel, že tu zrezavíme," zvolal Aiki Hukasir, trpaslík z Astu V a nejlepší odborník na kosmostatiku a budování staveb v extrémních podmínkách. Využití ledu nebo stavby pod vodou patřily k rutině.

Nákladní lodě odhodily přídatné stupně a přistály na určených místech, kde začalo budování ledových úkrytů a hangárů. Na

ledovou plochu nastoupily tisíce robotů a zahájily práce, vzápětí po nich se na povrch snesly mamutí stroje na antigravitačních polštářích. Inženýři už pracovali v diskovitých letounech. Sledovali průběh prací na obrazovkách, ale kdykoliv se mohli snést na místo, kde by došlo k nějaké závadě, nebo by vyvstal nepředvídaný problém. Všechno bylo propočteno a připraveno tak, aby základna mohla vzniknout co nejrychleji. Na tom závisel úspěch riskantní operace, při níž zatím neznámým nebezpečím muselo čelit pouhých pět válečných lodí.

8.

IMPERÁTOR se vynořil z lineárního prostoru na východním okraji mlhoviny Andro-Beta, tedy na opačné straně, než Alurinova soustava. Byl od ní vzdálen přes sedm tisíc světelných let. Další trpasličí mlhovina Andromedy, Andro-Alfa, nynější panství Maahků, byla vzdálena dvašedesát tisíc světelných let. Tam by se ovšem IMPERÁTOR nemohl pohybovat tak volně, jako v mlhovině Andro-Beta. Maahkové byli mnohem nebezpečnější než Dvounosí. Jediná jejich obří loď vázala při útoku na Mléčnou dráhu celou flotilu pozemských těžkých křižníků.

Atlan se marně snažil pochopit, proč

Dvounosí tak zaostali za Maahky. Patrně se to neobešlo bez zásahu Mistrů ostrovů, kteří bránili šíření technických znalostí mezi porobenými národy a ponechávali každému z nich jen zbraně, které byl schopen samostatně vyvinout. Nebylo však vyloučeno, že někde jsou ukryty tajné, mnohem efektivnější zbraně, připravené k použití pro případ, že by se Dvounosým nepodařilo ubránit s vlastní výzbrojí; nebo že Mistři nasadí Maahky.

Právě tomu chtěl Atlan předejít. Jeho cílem bylo zasít sémě podezření mezi Maahky a skutečnými pány Andromedy, kteří tahali za nitky, a tak dělal vše, co bylo v jeho silách, aby podezření ze zničení flotily Dvounosých padlo na Maahky. Proto také nechal nasadit transformační děla, která svou účinností byla srovnatelná s konvertorovými děly Maahků. Ti by neváhali je použít.

Proto Atlanovi vyhovovalo, že se IMPERÁTOR podruhé během několika hodin ocitl v křížové palbě dalšího svazu Dvounosých. Právě s tímto záměrem dal rozkaz přesunout se na opačnou stranu mlhoviny. Měl tu být zaměřen a identifikován, protože zoufalé volání jediné vejcovité lodi, která se zachránila, bylo slyšet po celé mlhovině. Počítal také s tím, že Dvounosí zde rychle soustředí všechny síly, které mají k dispozici.

Řízení lodi a obrannou palbu Atlan přenechal Alurinovi a vyhradil si pouze zásadní strategická rozhodnutí. Na Alurina se mohl plně spolehnout. Velel už ve stovkách bitev a jeho klid, rozvaha i rychlost rozhodování byly známé po celém loďstvu. Seděl také úplně

klidně a na svůj řídicí pult soustředil všechny podstatné prvky ovládání lodi. V případě potřeby mohl kdykoliv přejít k ručnímu řízení lodi.

Ochranný štít vlajkové lodi byl už pokryt skvrnami plamenů po zásazích. Dvounosí tentokrát útočili ve třech vlnách s velkými odstupy a převýšením.

„Byl bych rád, aby nás neidentifikovali jako tu loď, která bojovala na východní straně mlhoviny," oznámil interkomem Atlan. „Musíme se snažit vytvořit dojem, že tu působí celý svaz lodí stejné třídy. Zaměřovači: zaznamenali jste echo nepřátelských lodí?"

„Ano, pane. Blíží se silný svaz. Zachytili jsme echo asi čtyř set lodí při přechodu do lineárního prostoru. Budou tu za deset minut."

Dvounosí zběsile pálili, ale drtivá většina střel stále míjela cíl. IMPERÁTOR se pohyboval poloviční rychlostí světla.

„Skončujte s tím, Heske," rozkázal Atlan. „Musíme se jich zbavit."

Alurin tlumočil tento rozkaz Heytovi a dvanáct transformačních děl zadunělo. Před rychle se pohybujícími vlnami útočníků vyrostly obrovské žhnoucí koule. Formace, která vypadala na obrazovce tak pohledně, se ukázala jako katastrofální. Lodě se nezadržitelně řítily do ohnivého pekla. Zabrzdit na úseku pouhých deseti tisíc kilometrů od epicentra bylo nemyslitelné.

Atlan ani nečekal na to, až zaměřovači budou mít možnost překontrolovat výsledek zásahu. Úspěch musel být nutně stoprocentní. IMPERÁTOR zmizel z daného sektoru ještě dříve, než se z lineárního prostoru vynořily spěchající posily.

Při návratu do Einsteinova prostoru IMPERÁTOR zaměřil tělo mrtvého Mobyho na jehož povrchu stálo asi pět set lodí připravených ke startu.

Atlan zavelel k útoku okamžitě ještě při rychlosti blížící se rychlosti světla. Dvounosí nestačili IMPERÁTORA ani pořádně zaměřit, když se povrch těla Mobyho, připomínající hornatou krajinu, stal terčem impulsních děl a dezintegrátorů a v jediném okamžiku se proměnil v sopečnou krajinu. Lodě vybuchovaly takřka současně a vyvrhovaly do prostoru jazyky plamenu a obrovské shluky plynu. Flotila byla zničena dříve, než stačila vypálit jedinou

ránu.

Další skok lineárním prostorem přivedl IMPERÁTORA do středu mlhoviny, do blízkosti tří modrých obřích sluncí velkého transmiteru.

„Snad nechcete zaútočit na planetu s řídicím centrem transmiteru, pane?" zeptal se znepokojený Alurin.

„Vlastně proč ne?" uvažoval nahlas admirál. „Když ho zničíme, nebude transmitter k ničemu. Stále se obávám, aby sem neposlali loďstvo Maahků. Když však vyřadíme z provozu transmitter bude pro ně nesmírně těžké se sem dostat."

Tyto úvahy přerušilo hlášení majora Echelora: „Mezi slunci transmiteru se objevilo na tři tisíce vejcovitých lodí, l pane. Jistící formace se ještě stále vynořují. Jsou všude."

Atlan se zatvářil, jakoby kousl do kyselého jablka. „Tři tisíce? To už je moc, Echelore. To by se jim mohlo podařit zdemolovat naší krásnou loď."

„Strojovna můstku," ozval se vtom dunivý hlas Epsalana Trahuna Milase. „Chlazení prvního stupně selhává. Kalup je poškozen. Jestliže uskutečníme ještě dva manévry při vysokých rychlostech, přídatné stupně se ulomí a ten ocas je podstatnou částí našeho maskování."

Melbar Kasom, který zatím neměl příležitost se uplatnit a tak se klidně něčím ládoval, se ohlušivě rozchechtal. Přílbu měl proti předpisům otevřenou, pochopitelně, když jedl. Každé nebezpečí vítal.

IMPERÁTOR opět zahájil palbu, a zvýšil rychlost, aby se dostal mimo dosah zbraní Dvounosých. „Tahle partyzánská taktika v kosmu se mi příliš nezamlouvá, pane," komentoval svůj postup Alurin.

„Mně také ne. Pro dnešek to stačí. Zvolte některou hvězdu Andromedy jako cílový bod a přejděte do lineárního prostoru," rozhodl Atlan.

Alurin se už na nic neptal a rozkaz provedl. Atlan však bez ptaní svůj záměr vysvětlil. „Musíme vzbudit dojem, že unikáme zaměření. Za hranicemi mlhoviny Andro-Beta změním kurs na mlhovinu Andro-Alfa aby se zdálo, že se vracíme domů - do panství Maahků."

Po dvou klamných skocích lineárním prostorem se

IMPERÁTOR vrátil po deseti hodinách do Alurinovy soustavy. Netušil ovšem, že právě v tomto okamžiku jim hrozilo největší nebezpečí. Nervózní kapitán NAPOLEONA již dal příkaz k palbě na neforemnou loď, když si uvědomil, že je to maskovaný IMPERÁTOR a rozkaz odvolal. Bylo to o chlup...

Atlan vystoupil na povrch Arctisu poprvé teprve potom, co vysvětlil Rhodanovi důvody svého jednání. Rhodan ho doprovázel. Jako ostatní Pozemšťané měl otevřenou přilbu a dýchal mrazivý vzduch Arctisu. Atlan ho napodobil.

„Máte tu trochu chladno," prohlásil ironicky. Arkonidan snášel vysoké teploty rozhodně lépe než mráz. „Při všech bozích Arkonu, musí tu být aspoň padesát stupňů pod nulou a k tomu ten vítr..."

Rhodan se ušklíbl, ale přítele uklidnil: „Také se tu necítím nejlíp. Dole to bude nesrovnatelně lepší. Nejde mi však z hlavy první planeta. Chci se tam podívat a zjistit, co se stalo."

„Něco na tom je," přisvědčil Atlan. „Jak dlouho tu chceš provozovat tu arktickou základnu?"

„Dost dlouho. Bude to největší zásobovací základna v předpolí Andromedy. Plukovník Rigard ji nazval Louvre, hezké jméno, ne?" zeptal se Rhodan. Atlan mlčky přikývl. Měl dojem, že Pozemšťané jsou jako obyčejně přehnaně optimističtí. Měl silné podezření, že to nebude tak snadné, ale raději si ho nechal pro sebe. Beztak mu vyčítali, že je škarohlíd. A navíc mu byla zima. Raději se stáhl do svého space jetu a odletěl na IMPERÁTORA, který kroužil kolem ledové planety. Při pohledu na ledový příkrov planety přemýšlel o tom, zda ten led je jedinou překážkou k proměně Arctisu v největší základnu Pozemšťanů v mezgalaktickém prostoru za Ruinovým transmitterem...